

Rendhagyó történelemleckék

HISTÓRIAI REJTÉLYEK ÉS RIGOLYÁK

a korboncnok műtőasztaláról

HALASSY BÉLA

2021.

RENDAHAGYÓ TÖRTÉNELEMLECKÉK

HISTÓRIAI REJTÉLYEK ÉS RIGOLYÁK

a korboncnok műtőasztaláról

DR. HALASSY BÉLA

2021.

1. KORLÁTOSAN AJÁNLOTT...

Az „átkosban” csupa csacsiságot tanítottak népünk és hazánk múltjáról. Még szerencse, hogy a „klerikális-reakciós” piarista gimnázium volt az Alma Materem és így mérlegelhettem a másik felfogást is Somogyi tanár úr óráin. Aztán meg sikerült egy antikváriumban rálelnem az akkor csúcsnak tartott és ritka kincsnek számító Hóman-Szekfű Magyar történetére [1].

Csak halkan merem említeni, hogy amennyire rajongtam érte ifjoncként, annyira kritikusan lapozgatom manapság. A 19. század második és a 20. század első felében egy rózsaszínű ködös történelmi álmvilágot festettek elénk, amit két forrás táplált. Főleg Anonymus fantáziadús meseműve [2], aminek volt egy nagy fogyatéka: egyáltalán nem törődött a hun-magyar rokonsággal. Ezért kellett kitoldani és átértelmezni a Thuróczy krónikából [3] vett színes hun mesével. Néhány hasonló beállítottságú művel fűszerezve így keletkezett az a „valóságfejtő koktél”, amely eleinket előbb a Kiegyezés mámorában, majd trianoni bánatában bódította.

Sokakra ma is hat. Hazánknak ma sincs egységes, objektív koncepciója a múltunkat illetően. Az Internet telis-tele van képzelgésekkel. Az iskolákban a történelemtanáraink kénytelenek válogatni a tények és képzetek között, amiből mindenütt más-más tananyag kerekedik.

Mint nagylábujjamon a bütyök, úgy csontosodtak be az elménkbe egyes történelmi események, jelenségek, személyek képei és megítélései. Szinte rigolyásan, öregurasan hajtogatjuk őket, mert attól félünk, hogy nélkülük nem lesz annyira nemes és grandiózus a múltunk. Az apróbb tételekről vidám kis összeállítást készített Tóth Béla [4]. Itt sokkal nagyobb falatokat kell majd megemészteni és a fogások közt lesznek rágósabbak is.

Higgye el az Olvasó, hogy eszem ágában sincs felülbírálni a történelmi jelenségekre vonatkozó vallásvilágát, mert az olyan lenne, mintha egy Fradi druukkert akarnék a Dózsa hitére téríteni, és nem vagyok annyira őrült. Csak arra a csekélységre kérem, hogy picit mélézzon el a tényeknek az övétől el-ütő, olykor talán szokatlan, de nem feltétlenül ostoba szemléletén.

Mivel pedig feltehető, hogy itt-ott mégis sértve fogja érezni a „történelmi egóját”, továbbá a stílusom – szerintem legalábbis – néha kicsit (?) irritáló, csak a nem túl érzékenyeknek ajánlom e szösszenetek olvasgatását.

Dixi et salvavi animum meum... Én szóltam!

HáBé

TARTALOM

1.	KORLÁTOSAN AJÁNLOTT.....	3
2.	A HONFOGLALÁS ELŐTT	6
2.1	KONTINENS-MIZÉRIA	6
2.2	BIZONYOS SZARVASOKRÓL	7
2.3	HÁNY A NAGYPAPA?	8
2.4	A KABAROK BEKAVARNAK	10
2.5	KEDVES KÉPTELENSÉGEK	11
2.6	ESŐ UTÁN KÖPÖNYEG: DE KINEK...?	13
2.7	TÉVEDÉSEK VÍGJÁTÉKA	15
2.8	A CSACSKASÁGOT SZÍTTYÁK	16
3.	A TÖRÖK FENYEGETETTSÉGIG	19
3.1	ETNIKAI SZÁMMISZTIKA	19
3.2	NO, PERSZE, ITT MINDEN SZLÁV VOLT...!	21
3.3	KALANDOZÓK ÉS HAZÁRA LELTEK	22
3.4	MÁR ELEVE ERDŐELVE?	23
3.5	PERSZONÁLÚNIÓS CSONT	27
3.6	TENGERNYI TURPISSÁG	28
3.7	CETERUM CENSEO	29
3.8	MODERN ÉS INTEGRÁLÓ	30
4.	A TÖRÖK KORSZAK	33
4.1	HELYTELENKEDŐ HUSZITA HARAMIÁK	33
4.2	CSÖPp - CSALÁS, ÖNZÉS, PÖKHENDISÉG	36
4.3	MAGYAR GYEREK MEGVÁGTA	39
4.4	SZERESD AZ ELLENSÉGEDET!	40
4.5	A FRÁTER ÉS MÁS PISZKOS JELENSÉGEK	41
4.6	VALLÁS? SZABADSÁG?	43
4.7	A HEGYEK A HIBÁSAK	45
5.	A HÓDOLTSÁG UTÁN	47
5.1	ÉS AKKOR JÖTT A TENKES KAPITÁNYA	47
5.2	RETTENTŐ RÁCFENE	49
5.3	MATEK KARÓ VAGY ROSSZAKARÓ?	50
5.4	ELŐTRIANON (1849)	52
5.5	BÁBELI TÓTÁGAS	55
5.6	TENGERRE MAGYAR	58

6.	TRIANONRÓL - MÁSKÉNT	60
6.1	PUCC(S)PARÁDÉ.....	60
6.2	AZ ORSZÁGVESZTÉS ÁBC-JE.....	61
6.3	A SZÁMOK NEM HAZUDNAK.....	63
6.4	NEMZETGYALÁZÁS	64
	UTÓSZÓ.....	66
	FORRÁSOK	67

Nem fogok parttalan vitába a magyarság úgymond „őseredetét” illetően, mert ahhoz nem áll rendelkezésre semmilyen tudományos adat. Csak azt kell leszögezni, hogy népünk **első** történelmileg behatárolható otthona valahol az Ural déli harmadának a **térségében** volt. Azt már nem tudjuk, hogy a hegyen innen vagy túl, netán tán mindkét oldalon.

Ennyit a népünk ázsiai-európai eredetét eldönteni akaró határvonalakról.

2.2 BIZONYOS SZARVASOKRÓL

Úgy illenék, hogyha egy szarvas fehér és ráadásul csoda is, akkor csakis a sztyeppei nomádnépek mondáiban szerepeljen. Sajnos ezt nem teszi: kelta és germán mondákban is a nyomaira bukkantam (lásd pl. Detre Szász).

Csodaszarvas (Képes Krónika - 30)

Viszont a „mi csodaszarvasunk” mondája legalább igaz. Mármost annyira az, mint a hatvanas évekbeli Jereván-sztorik, melyek így kezdődtek: „a hír igaz, csak éppen nem...”. Nem ártana, ha ilyesféle szűrőn át szemlélnénk Hunor és Magor amúgy elbűvölő mondáját is.

A Meotisz mocsara az Azovi tengerbe ömlő Don folyó torkolati tája volt. Arrafelé üldözte Hunor és Magor a nemes vadat. A mesés monda valójában arról szól, hogy eleink vadászból éltek és nagyon közeli rokonságba keveredtek más népekkel.

A hír igaz, csak persze **nem a hunokról** szól. Tudnivaló ugyanis, hogy a hun népnévből nem képződhetett Hunorra bővített jelképes személynév és a hunok már évszázadok óta eltűntek, amikor a magyarok megjelentek ott. Ezzel szemben bizonyos, hogy a hunor az **onogur** népnévből származik. És valóban: az onogur-bolgár törökfajú nép számos bizonyíték szerint nemcsak a magyarok szomszédságában élt, hanem jócskán el is keveredett velük.

A lelkes amatőr múltfirtatók egyik hibája, hogy a magyar **hangzású** személy- és helyneveket **valóságos** magyarnak feltételezik. Például: „Anoserván perzsa király 528-ban Derbend mellett két várost alapított Kici-Magar és Ultu-Magar néven.” A közlés mögé rögtön magyarokat képzeltek, pedig eleink sohasem jártak arrafelé.

A mondából egyesek hamisan következtettek eleink életmódjára is.

A gyermekek romantikus képzeletében a magyarok a sztyeppéken ide-oda száguldoztak a lovaikon, hogy estére fonott hajú gyönyörű feleségeikhez térjenek meg a jurtába, a tűzön sülő illatozó vadpecsenye mellé. Ez a kép valóban gyermeki. A magyarság nem volt nomád lovas nép. Csak szűk elitje tartozott a harcos kaszthoz, amelynek csak ritkán akadt dolga más népből való, mondjuk besenyő kollégáival. A magyarok nagy része földművelésből (vö. árpa > Árpád) és gyűjtögetésből élt, bár már olyan fejlett gazdálkodási ágakat is ismert, mint a szőlőművelés vagy a méhészet. Továbbá annyi szarvas a világon se volt, amely egy egész népet naponta táplálhatott volna... Végül a jurta nem az a luxussátor volt, aminek ma elképzelik.

Sajnálom, hogy randa realisra kellett rontanom a romantikát.

„Agyaggal, állatbőrökkel vagy pázsittal befödött, többnyire kúpalapú gunyhók ezek... A mongolok jurtái nemezzel fedett deszkabódék (Révai Nagy Lexikona).”

Jurta a mongol síkságon (lengyel WIKI - 30)

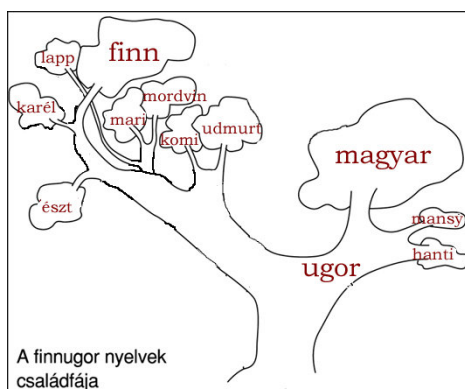
2.3 HÁNY A NAGYPAPA?

Dodó-Dorka unokám szerint kis barátnőjének **három** nagypapája van. Felvont szemöldökömre vállat vont: azaz kettő és fél. Hát úgy már más. Nem értette, hogy miért kapott a szokottnál is cuppanósabb pusztit. Azért, mert történész lesz a szentem, méghozzá jó historikus.

A folytatás előtt legyen szabad tisztáznom egy félreértést [6 szerint], ami oda vezetett, hogy sokan **szégyellnivalónak** tartják a finn-ugor rokonságot.

1. A finn-ugor nem egy etnikailag homogén nép, hanem egy *nyelvcsalád* és az abba tartozók igen eltérő vonásokkal rendelkeztek.

2. A finn ággal a rokonság igen távoli. Az ugorral közelebbi, de népünk ugor korszaka már **Kr.e. 500 táján** lezárult. Ez azt jelenti, hogy nem éltünk együtt a hantikkal/mansykkal, hanem délebbre vonultunk.

A Magyar Kódex I. kötete alapján egyszerűsítve

3. Már az Ural mellett elsajátítottuk az állattenyésztés és a földművelés csínjait-bínjait, vagyis **tévedés, hogy a magyar nomád nép volt.**
4. Az osztályszerkezet – szemben a nomád népekkel – igen összetett volt előkelőkkel, harcosokkal, termelőkkel-cselédekkel és rabszolgákkal.

A magyarság társadalma a vándorló germánokéra hasonlított és sokkal fejlettebb volt, mint a nomadizáló hun, avar és besenyő népeké.

A hivatásos és az öncsinálta múltvizslatók a magyarság őseredetével bajlódnak rosszabbnál-rosszabb teóriákkal hozakodva elő. Velük szemben két tény biztosnak látszik. Egyrészt nincs érdemi ismeretünk népünknek a távoli múltjáról, a Volga melletti őshaza előtti korszakáról. Másrészt Magna Hungariában a magyarság már etnikailag vegyes nép volt [5, 6 és 7].

Ezt mutatja, hogy a velünk szomszéd **baskírokat** hol ugornak, hol török fajú népnek tartották. Mi több, egykor a Kárpát-medencei magyarokat is baskíroknak hívták. „Unkúrija országban egy Bádzsird nevű nép él.” – írta egy 12. századi arab utazó.

Szóval felvetődik a kérdés, hogy ha a honfoglaló magyarok elei már nem egy homogén etnikumba tartoztak, akkor miért erőltetik a történészek az **egyféle, kizárólagos** magyar „őseredetet”?

Már az unokám is megmondta, hogy nagypapa kettő és fél van. Szavait történelemre tolmácsolva, míg az ugor és nyugati türk eredet kvázi azonos súllyal esik latba, számolni kell az alán mellékági rokonsággal is, amiről a

Csodaszarvas mondája tudósít: tudniillik Hunor és Magor az alán fejedelem, Dula lányait vették nőül (értsd: a magyarság elkeveredett az alánokkal).

Ha csak egyfelé firtatjuk a múltat, úgy félok, hogy sok értékünk elveszik.

2.4 A KABAROK BEKAVARNAK

Honfitársaim hajlamosak úgy gondolni Árpád származásban, szokásban, nyelvben roppant vegyes, inhomogén népére, mint Arany, Petőfi, Széchenyi érett magyar nemzetére. Ez bizony anakronizmus!

A régi népek minden tekintetben vegyes összetételűek voltak és ötvözetük néha mássá amalgamálódott át egyes töredékek kiválásával, más csoportok csatlakozásával. Talán csak a népek „ősi” családi szerkezete volt kevésbé kitéve a mozgalmas etnikai történéseknek.

A magyar nép családját a következő módon képzelhetjük el:

A két szülő az **ugor anya** és a **türk apa** volt. Véletlen egybeesés folytán az anya ugor kifejezés, míg az apa türk szó; de nem emiatt tartom ilyennek a két szülőt, hanem mert a vérvonalak meglehetősen adottak. Az Ural mellől északkeletről származó ara és a távolabbi délkeletről-keletről érkező vő az ismert magyar őshaza, Magna Hungaria vidékén jegyezte el egymást.

Bíborbanszületett Konstantin közli [10], hogy a magyarok két nyelvűek és maguk között nem a türköket, hanem a saját „másik” nyelvüket (ti. az ugor, a szerző) használják.

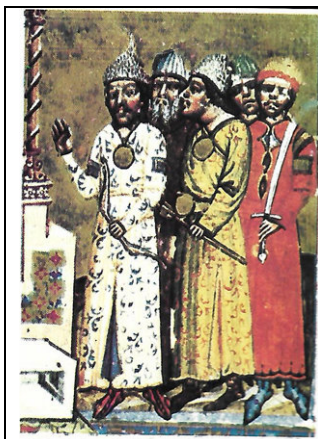
Családunknak hét **édesgyermek**e volt Nyék, Megyer, Kürt-Gyarmat, Tarján, Jenő, Kér és Keszi becenevekkal. Ezek egy része az anya, más része az apa vonásait mutatta, de a saját családjaikban a keveredés már teljes volt. Bár a Megyer ugor törzsnév, nem biztos, hogy a törzs tagjai mind ugorok voltak, a türk Tarjánnal pedig hasonló, csak fordított a helyzet [6].

„A magyarság finn-ugor és török elemekből álló nép, mely ... erkölcsében, szokásaiban ... közelebb áll a törökökhöz, mint a finn-ugorsághoz, nyelve ... az erős török hatást feltüntető sajátosságok mellett is finn-ugor eredetű.” - Révai Nagy Lexikona

A keleti népek szívesen fogadták a csatlakozni szándékozókat. Noha nem erőltették rájuk a szokásaikat, nem is kezelték őket édesgyermekként. A magyarok három **fogadott gyermek**e kétféle módon került a családba.

A keveredés részben a hatalmi pozíciónk, részben a földrajzi helyzetünk következménye. Úgy tudjuk, hogy eleink kazár szövetségesből két ízben váltak azok ellenfeleivé és a második során csatlakoztak hozzájuk a lázadók. A kazárok ellen zúgolódó elemekre a **kabar** [lázaadó] nevet ragasztottuk.

(A kabart oroszul kavarnak olvassák, innen a pont címe.)

Ők főleg moszlim alánok és kálizok voltak, akikről másutt részletesen beszámoltam [11]. A kabarok közé sorolják a székelyeket is, ámbátor ők a helyzetük miatt csatlakoztak hozzánk.

„A **székelység** ... a magyaroktól eltérő eredetű csatlakozott népelem volt, aminek emléke megőrződött abban, hogy a csatában előcsapatként ... harcolt. A székelyek tiszta nomád harcmódban küzdöttek, amikor a magyarság nagy tömege azt nem ismerte. Tehát ... a székelység tiszta nomád életmódot folytató nép volt a magyarsággal szemben [5].”

A kép az [5] borítója ismeretlen szerzőtől.

A kazárok által megvert onogurok 550 táján rebbentek észak felé, ahol nemsokára mi is megjelentünk. Tehát legalább a 7. század óta együtt éltünk a székelyekkel és így sajátíthattuk el egymás nyelvét. A 880-as évekre nézve az arab földrajztudós, Dzsjahani ezt a tudósítást [9] adta:

„A besenyők országa és a bolgárok közé tartozó .sz.k.l-ek (azaz székelyek, a szerző) országa között van a magyarok határai közül az első (azaz északkeleti, a szerző) határ.”

Bizonyára vannak, akik a fentebb vázolt képet nem fogadják el és régi rigolyáikhoz ragaszkodva másféle múltat álmodnának meg eleink részére. Ezért vagyok kénytelen külön pontot szentelni a hun és türk eredet elavult nézeteinek, valamint a magyarság egykori mozgásának, ami az eredet kérdésében perdöntő.

2.5 KEDVES KÉPTELENSÉGEK

Ne higgye ám az Olvasó, hogy én nem ugyanolyan elbűvölten forgattam Gárdonyi „Láthatatlan emberét”, mint ő tette! Azt is elárulom, hogy a Hargita tetején könnyes szemmél fűjtam a székely himnusz. Csak hát a tények nem igazolják a mondákat és ezért Priszkosz rétor és a krónikák meséit én nem téveszttem össze a magyarok eredetének a valóságával.

Három száraz, összefüggő tény zavarhatja meg az emelkedett hangulatot.

Hunok. Eddig nem volt szó a hunokról. A továbbiakban sem lesz. Ennek okai közül csak hármat említek. Egyrészt egyetértek az alábbi kitételrel:

„A hun-magyar kapcsolat tétele először külföldi forrásokban jelentkezik, azonban ezeknek a régi feljegyzéseknek nincs történeti értékük. ... A hun-magyar kapcsolat hite általában ténybeli alap nélkül, tudós kitalálás következtében keletkezett.” [7]

Másrészt a leghalványabb nyoma sincs annak, hogy a magyarok bárhol, bármikor együtt éltek volna a hunokkal. Amikorra mi a Don mellé kerültünk (7-8. század), a hunok már három évszázada eltűntek onnan. Végül a hunok keleti-türk nyelven beszéltek, aminek nem maradt fenn írásos emléke. A nyelvészek egyetlen szót sem találtak, ami bizonyítottan hun eredetű lenne, ezért természetesen a magyar nyelvben sem találhatunk ilyeneket.

Egyesek felvetik, hogy Anonymus Attilát a magyarok királyának tartotta. Ezt tévesen tette, de az se jelentene semmit, ha igaza lenne. Attila a gótok királya volt, akik ettől még nem hunok. Nagy Lajos királyunk francia származású, de a franciák aligha rokonaink.

Dehogy akarnék magam is meséket költeni, de valami megütötte a szememet és egy bolond percig elgondolkodtam rajta. De csakis azért, mert eszembe jutott, hogy a germánoknak és a bolgároknak is vannak izgalmas hun mondái. Sőt, a germánok szerint volt Buda Attilának a székhelye, ami persze költött mese. Viszont talán érdemes figyelni a következőkre:

Bolgár források szerint [8-nál idézve] a bolgárok **Ethey/Etej** nemzetsége birtokolta Budát a honfoglalás előtt. Ebben biztos van ráció, mert amint másutt leírtam, az Árpádok korában ők voltak a budai révések. Figyelemre méltó, hogy a németek **Etzilburgnak** hívták a későbbi várost. Lehet, hogy ez csak áthangzás, de piszkálja az ember csőrét. Hátha valami komolyabb is van mögötte...

Türkök. A magyarokkal elvegyült onogurok a (nyugati) türköket beszélték. Ezért sokan vélik úgy, hogy népünk eredendően is türk. Csakhogy nyelvünk legősibb szavainak a nagyobbik része ugor és csak a kisebbik hányada türk.

Ezt a tagadhatatlan tényt egyesek azzal a mókás felvetéssel akarnák elmismásolni, hogy a magyaroknak az **ugor csak felvett nyelve**. Ez jó példa arra, hogy mire vagyunk képesek, hogy tarthatatlan felfogásunkat legalább a saját magunk számára igazoljuk. Mert ugyan ki veheti komolyan, hogy egy nehéz, más nép által nem beszélt, semmire se jó nyelvre cseréltük volna a türköket, ami a Fekete-tenger mentén olyan köznapi érintkezési nyelvnek számított, mint nyugatabbra a latin?

Mozgásirány. A hun, türk, sőt iráni (szittya, brrr) leszármazási nézetek mindegyike arra a tévhitre alapoz, hogy népünk **dél-délkeletről** keveredett a

Fekete-tenger mellé. Azonban a honfoglalás előtti arab, görög, kazár források egyike se tud a magyarság ilyen irányú mozgásáról [6 és 8].

Népünk csak valamikor a 6. század közepén-végén tűnt fel a Volga-menti Magna Hungaria őshazában, ahová viszont **észak-északkeletről** jutott. Egy kis csoportja később a Kaukázustól délre menekült (vö. szavárd-magyarok), de ennek a mozgásnak már egy ismert besenyő támadás volt a kiváltó oka.

Jó lenne, ha a mondákat és a történelemkönyveket külön polcra tennénk.

2.6 ESŐ UTÁN KÖPÖNYEG: DE KINEK...?

A hét vezér (Képes Krónika – 30)

A valóság mindig szürkébb a kitalált romantikus meséknél.

Anonymus csalóka elbeszélése szerint a magyar honfoglaló vezérek a beköltözés után kötöttek szövetséget, aminek szerinte Pusztaszernél ejtették szerét.

Hát én bizony azt gondoltam volna, hogy eleink ennél sokkal racionálisabbak voltak! Előbb elvégezték a munka nehezét, majd utána szövetkeztek egy jót, amikor az már tők fölösleges volt? Ne már! Mire föl? Mi lehetett a megegyezés tárgya, amikor a beköltözésen már túl voltak?

Szövetség. Evidens, hogy a hét vezér a honfoglalás **előtt** és nem **utána** kötött szerződést, méghozzá nem is első alkalommal. Bizonyára korábban is voltak hasonló paktumok, amikre közvetett bizonyítékok utalnak. Valamikor 830 táján megtámadtuk a kazárokat, akik ellenünkben emelték Sarkel várát. Egy ekkora hadi vállalkozásba csak több törzs együttese foghatott [6].

„Azt mondják, hogy a kazárok régebben körülsáncolták magukat a magyarok és az országukkal szomszédos más népek ellen [9].”

Ennek a „véres” eseménynek vannak egyéb furcsa mozzanatai is. Például egy mesés változat szerint a szerződést még Álmos és nem Árpád pecsételte meg a vérével, ami mégiscsak furcsa, hiszen Álmost már Erdély határán megölték, mert nem mehetett be az ígért földjére (vö. Mózes).

Székely Bertalan: A vérszerződés (WIKI - 30)

Elsőbbség. A harci sikerek és kudarcok eredőjeként a szövetségekben az egyes törzsek különböző rangot, súlyt, tekintélyt nyertek. A törzsek neveinek a sorrendje is ezt tükrözi: például Nyék csak előörs volt, Megyer viszont a főserég. Természetes, hogy ez kihatott a törzsek vezetőinek a rangsorára is: a vezető törzs feje volt egyben a legfőbb katonai vezető, a gyula.

A törzsekből összeállt népek mindig a vezető egység nevét viselték. Így lett a népünk neve magyar, amit akkoriban megyernek (is) mondtak.

Főhatalom. Számos nép múltjára jellemző kétféle hatalmi harc. Egyrészt a szakrális és a katonai vezetők küzdöttek a primátusért. Nálunk **kündü** és **gyula** volt a két főtisztviselés. A beköltözés után az előbbi elveszítette a súlyát, az utóbbi lényege pedig átalakult és már fejedelemnek (szláv: král) titulálták.

„Ez előtt az Árpád előtt a türköknek más fejedelmük sohasem volt s ettől fogva mindmáig ennek a nemzetségéből lesz Turkia fejedelme [10]”. (N.B.: türkök = magyarok.)

Másrészt a törzsek vezetői között már versengés folyt a főhatalomért. Dehogyan kötöttek ők szövetséget! Röviddel a honfoglalás után Árpád már a többiek alávetésére törekedett és utódai a hatalom családi átörökítését is mérlegelték. Erre először Gézának adódott alkalma és így neki köszönhetjük az államalapítás előkészítését [8].

Anonymus azért eszelt ki hamis történeteket, hogy velük a korabeli főurak eleinek az érdemeit és rajtuk keresztül a nemzetségeik (vö. „de genere”) jogait hangsúlyozza, akár a királyi hatalom ellenében is. A vérszerződés ennek a koncepciónak az eleme, ugyanis a kitalált szerződő felek leszármazottai „véletlenül” mind a Névtelen kortársai voltak.

A honfoglalás zivatara amúgy nem is volt annyira viharos. Az viszont biztos, hogy utána már nem mindenkinek jutott köpönyeg...

2.7 TÉVEDÉSEK VÍGJÁTÉKA

Ne tessenek megütközni az alábbiakon, de a honfoglalásunk okát, idejét és módját vizslató közlések csakúgy hemzsegek az ellentmondásoktól, amelyek olykor-olykor már komikusak.

Például az, hogy 1896-ban ünnepeltük a 895-ös honfoglalás millenniumát, miután a városligeti beruházások csúsztak. Mert mi magyarok vagyunk...

Egyes tudósaink szerint Kurszán vezette az első honfoglaló erőket, míg mások szerint ő volt a kündü, a szakrális vezető. A két dolog nem vág egybe és még inkább összekutyulódik, ha Álmost is a történetbe akarjuk illeszteni, akit hol fővezérként, hol főpapként állítanak be.

Feszty körképe alapján Árpádot látjuk fehér lovon a Vereckei fennsíkon, noha ott valójában egy szinte járhatatlan sűrű erdő terült el. Az is meglepő, hogy legfőbb hadvezetők – a gyula – asszonyok, gyermekek és barmok élén **sétált** be a Medencébe, miközben az állítólag vert hadaink a vezérük nélkül voltak kénytelenek Erdélybe **futni**.

Dehogya akarnám kicikizni beköltözésünket, azonban ideje lenne, hogy valaki – mondjuk egy történészekből álló szakbizottság – végre rendet tegyen a rá vonatkozó ismeretekben és a hamis információktól zúgó fejekben. Elég lenne a dátumokat, a főszereplőket és az irányokat egyeztetni.

Két körülményt azonban már itt és most tisztázhatunk.

Hősiesség. A honfoglalás fölötti győzelmi mámorból ideje visszavenni. Galád, Ménmarót és Zalán nem léteztek, csak Anonymus kitalációi, ergo nem győzhettük le őket. Szvatopluk pedig már 894-ben meghalt. Akkor hát kik fölött is diadalmaskodtunk a honfoglalás során? Ez a lista bizony üres.

A Kárpát-medence birtoklására sokáig a „vérrel szerzett haza” álságos jogcímmel hivatkoztunk, de felháborodtunk, amikor 1918-ban ellenségeink éltek a „hódítás jogával”.

Kettősség. Történelmi bigámiák márpedig nincsenek. A magyarok sem házassulhattak össze kétszer a Kárpát-medencével a honfoglalás kötelékében.

A „kettős honfoglalás” kifejezés fából vaskarika, ami csak a fület zavarja. Az agyat viszont a tény, miszerint a honfoglalás előtt a magyarság sohasem volt a Kárpát-medence ura, tehát korábban nem foglalt hont.

A Feszty körkép részlete. Árpád Vereckénél (WIKI - 30)

Beköltöző eleink Szabolcsban valóban találkozhattak székelyekkel, de csak a zsenge maradékukkal, amely a térséget birtokló bolgárok és frankok elől szorult oda. Nem vitás, hogy ők előttünk költöztek ide, de befogadottakként és nem foglalóként.

Az unokáimnak persze én is mást mesélek dicső eleinkről...

2.8 A CSACSKASÁGOT SZÍTTYÁK

a témák által megszolgált modorban elővezetve

Két téma van – de nagyon! – a bögyömben. Mindkettő a szélsőségesen magyarkodó, az autóján ama bizonyos matricát viselő valakikre emlékeztet. Az oroszlanra, ami körül valami bűzlik.

2.8.1 Szittya-hunok

Fából vaskarikák. A szkíta egy iráni nyelvű előázsiai nép, a hun viszont egy keleti-türk belső ázsiai törzs. A kettő soha sehol se találkozott egymás-

sal. Csak egy terület köti össze őket halványan: mindkettő valamikor a Fekete-tengertől északra élt. Az előbbiekről hívták a régiót Schytiának.

A szkíták délről, a hunok keletről keveredtek oda 400 évnyi eltéréssel. Az előbbieket a rómaiak verték le (Kr.e. 1. sz.), ami után helyüket a szarmaták vették át. Az utóbbiak jóval később (Kr.u. 350 táján) jelentek meg ott.

Csak egy tájékozatlan nyugati krónikás, Regino[12] kutyulhatta össze annyira a dolgokat, hogy a szkítákból magyarokat csinált. Az alábbi sorokat csak kedves kannibál testvéreim fogyasztására ajánlom:

A magyarok vadak módjára ... nyers hússal táplálkoznak, embervért isznak. ... Az elfogottak szívét fölvagdalva, egymás közt felosztják és csodaszerként fogyasztják.

Amúgy már Herodotosz is emberevőknek mondta a szkítákat. Ez a kép pedig belerögzült a krónikások tudatába, akik közül számosan átvették.

Nem tudom, hogy a vérfagyasztó vérfogyasztó dédpapi gondolata miként tetszik az Olvasónak, én boldogan megelégszek azzal a pár csöppel is, amit valamelyik ősom Pusztaszeren ízlelt. Tudod, a vérszerződés miegymás...

A magyarok első 862-es nyugati kalandozása során terjedt el a Sváb évkönyvekben, hogy „hun” nép támadta meg a keresztényeket. Ekkor hívtak minket legelőször hunoknak, amit mi sohasem tettünk. Majd egy 10. századi névtelen költő használta először a „szittya-hun” kifejezést [8]. Lehet, hogy ez egyes anakronizmus-kedvelő honfitársaimnak a leszármazás csúcsát jelenti, én inkább a valóságnál leragadtan kihagyom.

2.8.2 A rovásírás rovásán

A balatoni vonaton ült velem szemben két főszer: egy normális és egy vadmagyar. Az utóbbinak a szavait, mit szavait: hörgéseit idézem. Az Olvasó sejtethi, hogy csak a nyilaktól való félelmemben nem szóltam közbe.

„Te csak ne aggódj. Majd átmegyek hozzád és a nyíllal (!) jól lelövöm azt a vad-disznót, ami már régóta károsít. Te csak ne aggódj!

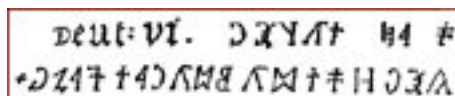
Mert én ilyen magyar vagyok. Nálam megtalálod az Egri csillagokat rovásírásosan is. Tudtad, hogy az a szemét István király összegyűjtette valamennyi rovásírásos könyvet és elégettette, mielőtt ránk erőltette volna ezt a..., ezt a, phő, kereszténységet?”

Rovásírás és könyv. Nem meglepő, hogy egy ilyen „műveltségű” egyén a kettőt összeköti, miközben a rovás fára, kőre, ritkán bőrre történt. Papírra csak az újabb ki nem mondom milyen kiadóknál.

A lázálmodokkal szemben tényszerűen a következőket lehet elmondani a rovásírásról (Magyar Néprajzi Lexikon):

1. A székely rovásírás létrehozói a türk rovásírás valamilyen helyi változatát vehették alapul, s azt új jelekkel kiegészítve, módosították. Bizonyos grafikai rendbe állították őket, melyet a székely rovásírás formája mutat. Öt betű biztosan türk eredetű, további 10–11 egyezése valószínűsíthető, három görög és kettő glagolita eredetű.
2. A székely írás első datált emlékei a 15. sz.-ból valók.
3. A székely rovásírást kezdettől fogva magyar szövegek lejegyzésére használták, így a székely-magyar vagy magyar rovásírás elnevezés is helytálló lehet, jóllehet a **székelységen kívül más magyar néprajzi csoport ezt az írást eddigi ismereteink szerint nem használta**. A 13. sz.-i krónikás Kézai Simon első híradásától kezdve évszázadokon át feljegyezték, hogy a székelyeknek a latintól eltérő írásuk van.
4. A székely rovásírás jelentősebb emlékei: a székelyderzsi rovásírásos téglá, a bögözi templom felirata, a nikolsburgi rovásábécé. Marsigli rovásírásos naptára, a konstantinápolyi felirat, az énlakai felirat.

A Székelyföldön talált leletek ABC-je nem teljes. Utólag egészítették ki a fent említett (nem teljesen autentikus) nikolsburgi lelet alapján.

Az énlakai templom felirata (Pallas lexikon): Georgius Musnai, csak egy az Isten....

Imádok mindent, ami **valóban magyar**, de ragaszkodom az igazsághoz. A székelyek rovásírásos emlékeit magam is megcsodáltam, de nem hívnám őket magyaroknak, mert hiszen az félrevezető. Persze nem akarok beleszólni senkinek a szabadidős játékaiba...

Sok honfitársam megbántódik, hogy egyes balga európaiak idegenekként tekintenek ránk. Ne csodálkozzanak, ha mi rekesztjük ki magunkat a hun, szittyá, ázsiai, sokra hivatott faj stb. visszatetsző kérdéseinkkel.

3. A TÖRÖK FENYEGETETTSÉGIG

3.1 ETNIKAI SZÁMMISZTIKA

Rákosi – ne félj, nem Rosenfeld Mátyás elvtárs, hanem Kremser Jenő úr – a 19. század végén **30 millió Kárpát-medencei** magyarról álmodozott. Mai lelkes követői már **világszinten is csak 15 milliót** emlegetnek, bár őket se zavarja a valóság, miszerint legfeljebb **13,5 milliónyian** vagyunk.

Valamiért se a lelkes amatőrök, se a képzett történészek nem igazodnak el a számok valós rendjében, hanem misztikus mennyiségekkel kalkulálnak. Sokáig törtem a fejemet azon, hogy mi lehet ennek az oka, de végül rájöttem.

A „Ki a magyar?” kérdésre három válasz létezik. Akinek az **anyanyelve** az, aki ilyen **nemzetiségűnek** vallja magát és akit a **származási országa** szerint akként sorolnak be (mint az USA-ban és Kanadában). A legtöbb magyart tehát úgy kaphatjuk, ha minden állam statisztikájából a **magasabb értékű mutató** szerinti mennyiséget vesszük át és azokat összegezzük.

Hazánkat 10 millió magyarral szokták számba venni, noha már összesen se vagyunk annyian. Ha az anyanyelvet – ami valójában a naponta használt nyelv - vesszük alapul, akkor mondjuk 9 millió lenne a korrekt érték. Ha viszont a nemzetiséget, akkor le kellene vonnunk még x százezer romát, aki szerint én vagyok a magyar, ő viszont roma.

Ha az USA-beli 1,5 millió **magyarországi** származású közül vagy csak a magyarul beszélőket (nyelv) vagy csak a magukat magyaroknak – értsd: nem amerikaiaknak – tartókat (nemzetiség) vennénk számba, akkor nagyságrenddel kisebb számhoz jutnánk.

Ne feledjük azt se, hogy a másfél millióban jócskán akadnak, akiknek az ősei még a monarchiabeli Magyarországról származtak el: szlovákok, rutének, jiddis-zsidók stb., akiket azóta is a magyarországi – téves értelmezés szerint: magyar – rovatban találunk.

A sok zöldség tehát abból fakad, hogy egymással összeadják a spárgát, a borsót és a krumpedlit, amiket egy levesben szolgálnak fel. Képzeltető, hogy miként vélekedik erről egy mesterszakács!

Még azt kell elárulnom, hogy miért került mindez terítékre és miért pont itt, rögtön a honfoglalást követően?

A jó szándékúak mindenáron bizonygatni akarják, hogy népünk már a honfoglaláskor túlsúlyra jutott a Kárpát-medencében és fölényét csak a hódoltság miatt veszítette el. A rossz szándékúak viszont még misztikusabb számokkal akarnak minket elcsüggeszteni úgy, hogy a valóságnál lényegesen alacsonyabbra teszik népünk etnikai mutatóit. Erről majd a 4.8 pontban lesz szó, itt csak az előbbire hozok egy pregnáns példát.

A honfoglalók lélekszámát reálisan 400 ezer fő körüire tehetjük. Ennél kevesebben nem lehettek, mert akkor nem tudták volna beolvasztani a már itt élt 200 ezer főnyi szlávtság jórészét. (Az is csak a 13. századra sikerült!) Többen se lehettek, mert az nem adódott lovasaink (20.000 fő), családtagjaik és kiszolgálóik számából, illetve a milliós tömeg mozgása sokkal erősebb visszhangot vert volna.

Für L. [13] úgy számol, hogy 400 ezer fő beköltöző **magyar** talált itt 200 ezer főnyi főleg **szláv** elemet, ergo 895-ben arányunk 67 százalékos volt. Sokan ezt a varázslatos adatot veszik alapul, pedig tényszerűen az érkezők legalább egyötöde nem magyar volt, hanem hozzánk csapódott kabar, bolgár, szláv és ki tudja még milyen náció.

A későbbiekre is jellemző, hogy a (fél)rokon népeket lazán magyarokként számolták el, noha a besenyőknek még a 14. században is saját ispánjuk volt, a kunok-jászok pedig még huzamosabban tartották etnikai identitásukat, sokan egészen máig.

Mivel a témát nem akarom többször elővenni, már itt összefoglalom a magyarság etnikai elterjedésének a mutatóit. Amint látjuk, népünk zenitje 1240-ben, közvetlenül a tatárjárás előtt volt. Nadirja pedig 1785-ben, amikor a hódoltságot még nem hevertük ki, de máris idegenek tömegei zúdultak a Kárpát-medencére (a lélekszám ezer főben, a terület ezer km²-ben értendő).

	Összesen	Magyarok	%	Mások	%	Terület	%
900	630	320	50,79	310	49,21	140-150	45
1240	2.200	1.570	71,36	630	28,64	200-220	65
1520	4.300	2.650	61,63	1.650	38,37	150-170	50
1785	9.940	3.950	39,74	5.990	60,26	120-140	40
1910	20.886	10.051	48,12	10.835	51,88	142-143	44
2010	30.000	12.000	40,00	18.000	60,00	120-130	37

Háromféle etnikai mutatóval kell számolni. Az **abszolút lélekszámmal**, az össznépességen belüli **aránnyal** és a többségként lakott **területtel**. Mivel a magyarság főleg a kevésbé hegyes vidékeken éltek, a harmadik mutató rendszerint kisebb a másik kettőnél, amikkel viszont gyakran visszaélnék.

Sokan állítják, hogy népünk aránya a hódoltság előtt 80 százalék fölé emelkedett és elkönnyvelik, hogy belaktuk az egész Kárpát-medencét.

Pedig dehogy! Még 1240-ben is alig léptük át a 70 százalékos arányt, a terület egyharmada idegenek birtokában volt és bázisként szolgált, ahonnan a magyarokat egyre erősebb szorították.

Ma a mindenkori legkisebb hányadot birtokoljuk a Kárpát-medencéből, ami annak tulajdonítható, hogy elszívjuk az utódállamok magyarságát, ami ott veszteséget okoz, de az itteni nyereséget is elpazaroljuk a kivándorlás és az igen alacsony születési ráta által.

Az önáltató hamis adatok duruzsolásától nem leszünk jobb magyarok.

3.2 NO, PERSZE, ITT MINDEN SZLÁV VOLT...!

Így fakadt ki sértődötten két ecsetlendítés közben a festő-mázoló mester, aki épp' kis kuckómat pingálta halványzöldre. Elkövettem azt a hibát, hogy hozzászóltam a fiával a honfoglalásról folytatott diskurzusához. Néha-néha ugyanis alkalmam van erről-arról társalogni a „nép fiaival”, de amilyen buta vagyok, semmit se tanulok belőlük. Mint ahogyan ők sem.

A nép fiai két kategóriába esnek.

Az egyik hajlamos közös tálba merni a történelmi rigolyáit és a politikai keserveit, és ezzel a zagyvalékkal kínál meg mindenkit. A hét vezérről rögtön az aktuális miniszterelnök jut az eszébe és áttér annak pocskondiázására.

Az értelmiségiek általában elolvastak akár két valamit is a honfoglalásról, de nem komolyat, mert az olyan fárasztó. Történelmi képüket amúgy se az olvasmányaik alakították ki, hanem ki tudja mi. Mint a focidrukkerekét...

Gyerekkori jóbarátom Rudika, a Kisfradiban focizott és kölcsönadta a „Fradi-fiúk Ausztráliában” c. könyvet. Azóta Fradi drukker vagyok. Miért? Csak, mert az a legjobb csapat és senki se normális, aki más együttesnek drukkol. Be kell verni az orrát...

Tartottam egy történelmi workshopot – én is el tudom ám felejtetni a magyar nyelvet! – tizenéveseknek. Az egyik apukája, biológiatanár, nekem esett, amiért az ugor leszármazással megrontom a drága fiacskája elméjét. Mérgében majdnem megütött, őt meg a guta.

Lám-lám, miatta már a címet is elfelejtettem. Szóval szlávok. Tetszik-e a nép fiainak, vagy sem, a honfoglaló magyarok a Kárpát-medencében szinte mindenfelé szlávokkal találkoztak, amint azt másutt leírtam [11].

A **természeti földrajzi** nevek (hegyek, folyók) pontosan jelzik az etnikai elsőbbséget. Például az erdélyi folyók többségének a neve szláv, miközben az eldugott hegycsúcsoké román. Viszont a Kárpát-medence honfoglaláskori **településföldrajzi** nevei között alig akad szláv. Ez azt mutatja, hogy a szláv népesség ugyancsak gyér volt és nem alkotott jelentős közösségeket.

No és persze a „No, persze” indulatos kitétel azt sejteti, hogy használója minőségi különbséget lát a népek között. (Ugye milyen finoman utaltam a rasszizmusra?) Ezt a hibát tudat alatt vagy tudatosan számosan elkövetik. Tipikus példaként magasabb rendűnek tartják a hunt, mint az ugot, vagy a türkött. Csak egyszer gondolnának már bele, hogy mitől is lenne az? Mert jobban és többet gyilkolt? A hunok mindennapi életében nem volt semmi szokatlan és főleg nem volt semmi irigylésre méltó többlet.

Büszke vagyok az átlagosan normális magyar népemre, amelyben a harcos képességek és az alkotó vonások kedvezően keveredtek a többszörös gyökereknek köszönhetően.

3.3 KALANDOZÓK ÉS HAZÁRA LELTEK

Két dologra szeretném felhívni a figyelmet. Az egyik a kalandozások oka és módja, a másik a túlélésünk záloga.

Te nem csodálkoztál el még azon, hogy honfoglaló eleink milyen gyorsan elsajátítottak egy új és nehéz mesterséget – a kalandozást?

Valamiért nem gondolunk arra, hogy Levédia vidékén nem voltak gazdag, felprédálható városok, ezért ott a kalandozó-céh nem képezhetett kalandozó-tanoncokból mestereket. Ott csak a szomszédainkat – főleg a szlávokat – zaklattuk és a begyűjtött rabszolgákat adtuk el a bizánci piacon.

Féloldalas az a szemlélet, amely szerint a honfoglalás után harcosaink prédát keresve száguldoztak egész Hispániáig. Persze ebben is sok a ráció, de a teljes igazság az, hogy a Kárpát-medence túl szűk volt a Fekete-tenger melletti sztyeppékhez képest, újszerű határaink gyepterületein nem sok babér várt a lovasokra, tehát a korábbi harcos réteg megfosztott egykori kedvelt foglalkozásától és nem találta a helyét.

A legenda szerint Sankt Gallenben a kalandozók nem bántották, csupán bezárták a barátokat, majd lencsével traktálták őket. A tetőn át kifülették, amint latinul dicsérik a kosztot: „Vere vale”, ami magyarul annyit tesz, hogy valóban jó.

Mivel latinul nem értettek, csak a hangzás maradt meg bennük, és így született meg a szólás: „Vérré válik, mint barátban a lencse.”

Kép: a St. Gallen-i kaland (WIKI – 30)

A kalandozás másik oldala nem kevésbé érdekes. Igaz, hogy Augsburgnál kemény leckét kaptunk, de tanultunk belőle. **A honfoglaló lovas jó harcos volt**, csakúgy mint kabar, besenyő, székely kollégája, és a kalandozások jó konditermeknek bizonyultak a számára. Akarom mondani: a fejedelmek korában még nem jöttünk ki a hadi gyakorlatokból és még magas fokú harci képességgel és készséggel rendelkezünk.

A tatárjárás előtt egy ideig még a besenyő-úz-kun becsapások miatt fel voltunk készülve a peremvidékeink védelmére és a támadókkal egyenrangú ellenfelekként vettük fel a küzdelmet (lásd például Kerlés). Meg nem tudnám

mondani, hogy milyen okból, de a 13. század elejére elkényelmesedtünk és valljuk be, hogy a központi katonai kontrol – „a honvédelmi minisztérium” – se működött megfelelően.

Most pedig nézzük meg a történelmi helyzet másik oldalát. Nem tűnt még fel az Olvasónak, hogy a szupermen hunok, avarok, besenyők és nomád társaik mind dicstelenül leszerepelve tűntek el a történelem színpadáról? Eközben a racionális, békésebb és több lábon álló – ezt úgy mondják, hogy diverzifikált életmódú – népek maradtak fenn?

„A félnomád életforma kedvezett a magyarság fennmaradásának... A magyarok állandó téli szállásai a folyók mentén sorakoztak, tavasszal ezek szomszédságában szántottak és elvetették a gabonát, azt követően kihajtották az állataikat a külső nyári legelőre, aratás idejére pedig visszatértek a téli szállás közelébe.”

Köszönjük meg az égnek, meg földi eleinknek, hogy nem voltak nomádok. Különböznék most nem lenne, aki köszönetet mondhatna.

3.4 MÁR ELEVE ERDŐELVE?

Erdély története remekül példázza, hogy a köznapi ember hajlamosabb hinni a kereken egyenes, bár hamis **meséknek**, mint az érthetlenségig bonyolult **tudományos** fejtegetéseknek. Az alábbiakban három Erdéllyel kapcsolatos felfogást veszek górcső alá bízva abban, hogy sikerül tisztáznom a „bércecs hazácska” magyar korszakának a kezdeteit.

Hunok Erdélyben. Attila hunjai az Alföldön tanyáztak és nem voltak szállásaik Erdélyben, ami a germán gepidák birtoka volt. A Képes Krónika meséli el [14], hogy a hunok miként keveredtek oda.

A germánoktól elszenvedett vereség után Attila fiai egymásnak estek és a testvérharcok után mindössze tizenötezren maradtak, akik Görögországba költöztek Csaba vezetésével. Azazhogy pardon – így a krónika – mégis maradt még háromezer hun,

„akik a **futás oltalma révén** megmenekülve Csigle mezején gyűltek össze,... s mivel féltek a nyugati népektől ... Erdélybe költöztek... s magukat székelyeknek hívták ... s a többi magyarok visszatérteig az említett mezőn lakoztak.”

Sokan vannak, akik ezt a mesét készpénznek veszik. Mielőtt melegség öntené el szíveiket a székelyek hun eredetét és erdélyi „ősi” létét illetően, jobb, ha egy kis hideg zuhanyt vesznek, mert a mese tele van képtelenséggel.

1. A szöveg ellentmondásos, mivel Csige mezejéről mentek Erdélybe, ahol ugyanazon a mezőn lakoztak, ami egyibár picit furcsa.

Amúgy a Csige nem egy adott földrajzi hely, hanem védművel ellátott kaput, gyeput jelent, amilyen volt sokfelé az országban, például Zalaiban és Sárosban is.

2. Erdély a hunok ellen forduló, még igen erős gepidák fellegrára volt és az is maradt az avar időkig. Elképzelhetetlen, hogy a hunok éppen a halálos ellenségeik karjába rohantak és azt túléltek.
3. Akárhová is futottak, háromezer férfi nem sokáig maradhatott meg hunnak vagy bárminek asszonyok nélkül. Márpedig a szöveg világos: fejvesztett menekülésről és nem pereputtyos költözésről regél.
4. Ismeretes, hogy Anonymus lelkesen számolt be a székelyekkel való nyírségi találkozásról. Vajon miért nem említette az erdélyi székelyeket, amikor az ottani vlahokról (blakokról) és szlávokról is tudósított?
5. Se tárgyi, se írásos emlék nem maradt fenn erdélyi hunokról avagy honfoglalás előtti székelyekről, továbbá nem tudunk olyan népről, amely a Kárpát-medencébe valaha is „visszatért” volna.

Mindent összevéve ennek a hun történetnek a valóságértéke nulla.

Beköltözés keletről. Az alapötletet itt is a Képes Krónika szolgáltatja:

„Átkeltek a besenyők országán,...Kijev városán...a havasokon és egy tartományba értek, ahol megszámlálhatatlanul **sok sast láttak, akik fölérték nyájait és lovaikat...** ezért három hónapon át a hegyeken ereszkedtek lefelé, s... Magyarország határvidékére, tudniillik Erdélybe értek. Itt asszonyaik és vagyonuk védelmére hét földvárat építettek és rövid ideig itt laktak. A németek a vidéket azóta is Siebenburgnak, azaz Hétvárnak hívják.

Itt előzetes magyarázattal kell szolgálnom. A régi magyarban a sas neve „bese” volt és így hívták eleink a besenyőket. A megfelelő rész értelme tehát az, hogy sok besenyő támadta meg őket és elpusztították a jószágait.

A bese-mese ellentmondásai a következők:

1. Eleink átkeltek a besenyők országán és megérkeztek a sasok, vagyis a besenyők tartományába. No hiszen, csöbörből-vödörbe!
2. Kijevből átmentek a havasokon, majd újra leereszkedtek a hegyeken, amelyekre nem is másztak fel. Ez így furcsa túrának tűnik.
3. Végül evidens, hogy a németek nem „azóta” hívják úgy Erdélyt.

Ennek a zavaros sztorinak csak akkor van értelme: ha nem egy, hanem két egymással párhuzamos esemény elemeit keressük benne.

Az egyik eseménysor szerint eleink egy része, bizonyára a háznépkel és a jószágokkal együtt Kijev felől a havasokon át vonult be az új hazába.

Egykori híradás arról tudósít, hogy a magyaroknak sok barmuk volt. Ez nem mond ellent annak, hogy a besenyők elpusztították a legyőzöttek állatállományát. A vereség előtt észak felé elvonultakét ez nyilván nem érintette.

A másik történeti ág arra vonatkozik, hogy a legyőzöttek Erdély keleti hágóin ereszkedtek le a Kárpát-medencébe, ahol rövid ideig tartózkodtak. A történészek szerint mind a hét törzsből mind a hét vezérrel.

Őszintén szólva én ezt nem értem. Egyrészt úgy tudtam, hogy a besenyő-bolgár vereség csak a törzsek egy részét érintette. Másrészt ha mindenki Erdélybe futott, akkor kik és kinek a védőkíséretében meneteltek Kijev felé?

A továbbiakat illetően két egymásnak ellentmondó nézet alakult ki.

Maradás nézete. Egyesek a történetből azt emelik ki, hogy az Erdélybe menekültekkel együtt voltak az asszonyaik és a vagyonaik, és a várépítés célja a tartós megtelepedés volt. Tehát Erdélyben a honfoglalás óta jelentős és folyamatos a magyar jelenlét.

Távozás nézete. Mások erre a kulcsrészletre figyelnek: **rövid ideig itt laktak.** A ma uralkodó felfogás [8] szerint eleink csak a 895-96-os éveket töltötték Erdélyben és már 897-ben átköltöztek a Nagyalföldre. Ennek oka a besenyőktől való félelem, a térség szűkössége és a rossz ellátás volt.

Ez a verzió azért hihetőbb, mert a magyarok szállásváltó életmódjához tágas folyómenték voltak szükségesek és ilyenekben Erdély nem bővelkedik. Viszont így felmerül a kérdés, hogy ha eleink tovább költöztek, akkor mégis miként népesedett be a régió?

Mivel távolra kerültünk a Fekete-tenger sójától, az erdélyi sóbányák igen fontosak lettek a számunkra. Azok kiaknázására, a várak őrzésére, valamint a besenyő mozgások kikémlelésére a kivonulás után is kellett hagynunk kisebb csoportokat.

Benépesítés nyugatról. Fajszi idejében (950 k.) a vezértörzs élén álló személy már igen nagy hatalommal bíró fejedelem volt, akit a szlávok králynak hívtak. Az egykori fővezéri gyula rang elvesztette a súlyát és az kapta meg, aki a főhatalomnak csak a várományosa volt.

Akkoriban kezdték az erdélyi törzsek vezetőjét gyulának hívni, elsőként egy bizonyos Zsombort. Egyes erdélyi helységek nemzetségneveket viselnek. Ezekből vonható le a következtetés, hogy a mondott időben egy fejedelemhez közeli törzs vagy nemzetség **visszaköltözött** Erdélybe és ott helyreállítva a szokásos hetes rendet hét (al)törzssre oszlott. Ők hét szálláshelyet bírtak,

amelyekből az erdélyi hét vármegye kialakult. Végül erről a hétről – és nem a hét vezér várairól – kapta Erdély a későbbi Siebenbürgen német nevét.

Érdekesség, hogy mindegyikhez tartozott sóbánya, pl. Kolozs várához Kolozs akna.

Az erdélyi gyulák úgy kezdtek rendelkezni a térség fölött, mintha szuverén fejedelmek lennének. István ezért akart leszámolni a nagybátyjával, nem pedig a vallási nézetkülönbség miatt. Az ismert körülmények között véget vetett Koppány, Ajtony, majd Gyula önállósági törekvéseinek. Azonban itt nyitva marad egy kérdéssor, amire majd alább térek ki.

Erdély a székelyek végső megtelepedése után (1300 – saját rajz)

Erdély gyér népessége miatt volt szükség telepítésekre a vármegyéken túli (kelet), illetve az azokból kihasított (dél) térségekben. Másutt leírtam [11], hogy a székelyek (lila szín) miként hatoltak el a vízválasztóig, az akkori határig, ami beljebb húzódott, mint a későbbi. Szóltam a szászok (sárga) betelepítéséről és a vlachok (sötétzöld) első megjelenéséről is.

Már csak egy kardinális kérdés maradt hátra. Koppány és Ajtony birtokát maradéktalanul beépítették a vármegyék rendszerébe. Viszont Erdélyről Gyula eltávolítása után is úgy beszéltek, mint önálló territóriumról. Vajon miért? És ha közben elveszítette az önállóságát, mikor szerezte vissza azt?

Mikortól fogva, mi alapján létezik Erdély önálló tartományként, illetve ki, mikor és hogyan jelölte ki annak határait?

Még az erre hivatott Erdély Története [15] se ad választ a kérdésre. Talán csak nem volt Erdőelve már eleve egy Ultrasylvania nevű tartomány?

3.5 PERSZONÁLUNIÓS CSONT

Mindig bosszantott, ha egy összetett történelmi kérdést alapos vizsgálat nélkül, ráadásul mindig mások valamijét nyaldosva oldottunk meg. Ilyen téma Magyarország és Horvátország mindenkori államjogi viszonya.

A sommás nézet szerint 1102-ben, Kálmán horvát királlyá koronázáskor kerültek perszonálunióba. Én viszont úgy tartom, hogy efféle kapcsolat csak a magyar-horvát kiegyezéssel (1868) jött létre. Lássuk tehát a medvét!

„Perszonálunió két vagy több államnak az az összeköttetése, amely az uralkodó természeti személyének közösségén nyugszik. ... Az államok megőrzik szuverenitásukat, egyik állam a másikra **jogilag idegen**, közöttük csak nemzetközi viszony lehet, az **egyik állam egyoldalú akarata a másikra nem hat ki**.” – Révai Nagy Lexikona

A meghatározásból hiányzik az ilyesfajta szerződés létrejöttének a módja és tárgya. Ezért elmondom, hogy a szerződés a koronázással pecsételődött meg és a paktumnak mindig két vagy több adott területű állam volt a tárgya. Azt is illik tudni, hogy az egyezmény mögött a két félnek igen eltérő tartalmú és terjedelmű jogai rejtőzhetnek. Ezért szólni kell a viszony természetéről.

A viszony jellege. Nagy Lajos Lengyelország királya is volt, de nem szólt annak mindennapi ügyeibe. Viszont Mohács után Ausztriával úgy álltunk perszonálunióban, hogy a magyar király német-római császárként szabadon garázdálkodott hazánkkal, noha formálisan szuverének maradtunk.

Ezen kapcsolatokkal szemben Kálmán egy **meghódított államnak** lett a királya, amely nem lehetett tőlünk „jogilag idegen”, nem nemzetközi viszony állt fenn közöttünk és egyértelmű, hogy a magyar király „egyoldalú akarata – nagyon is – meghatározta” Horvátország sorsát.

Ezért Horvátország Magyarországnak csak egy tartománya volt,

márpedig tartományok esetében nem lehet szó perszonálunióról.

A viszony tárgya. A magyar-horvát viszony Achilles-sarka a **terület**, amire a koronázással megkötött szerződés vonatkozott. Kálmán akkor lett horvát király, amikor Horvátország csak a **Gozd hegységen túli** kicsinyke tenger mellékre terjedt ki, aminek nem volt része a Dráva-Száva közének egy darabkája sem. Mind a szlavóniai, mind a Dráván túli megyék hazánk szer-ves részét képezték. Ezért kiestek a koronázási szerződés hatálya alól.

Mármost remélem, hogy senki se akar meggyőzni engem arról, hogy a saját királyunk perszonálunióban állt – saját magával.

	<p>Nekem nincs tudomásom arról, hogy magyar részről bárki is hozzájárult volna Horvátország fogalmának átértékeléséhez, vagyis a magyar területeknek az általa történő elidegenítéséhez.</p> <p>Ilyesmire csak az 1868-as magyar-horvát kiegyezés adott alapot, ergo csak azzal jött létre az első és utolsó perszonáluniónk.</p> <p>Horvátország a 10-11. században (saját rajz)</p>
---	---

3.6 TENGERNYI TURPISSÁG

Közös múltunk során a horvátok rendre az általuk – finoman szólva – sajátosan felfogott jogaikra apelláltak velünk szemben.

Vajon milyen törvényben engedte meg Magyarország, hogy a horvátok Szlavóniát Horvátországnak, a Dráva-Száva közének keleti magyar megyéit pedig Szlavóniának kereszteljék át? Az rendben van, hogy még 1848 előtt lemondunk róluk, mert hiszen nem tehattünk mást: már csak mutatóban akadtak arrafelé magyarok. Azonban ez nem jelenti azt, hogy a történelmet ez alapján meg lehet hamisítani. A mondott területek, tehát a korábbi és a későbbi **Szlavónia sohasem volt önálló királyság.**

Ha Horvátország mindig is kiterjedt a Dráva-Száva közére, aminthogy nem tette, úgy a perszonáluniós bla-blának lenne valami értelme. Hát erre valók a történelmi kitalációk.

Könyves Kálmán óta a tengerpartnak hol ezt, hol azt a részét birtokoltuk, de mindig csak részben és csak rövid ideig. Jóllehet uralkodóink felvették a **Dalmácia királya** titulust, azt alaptalanul tették, mert az Adria vidéke 1797-ig soha nem volt egy kézben. Akkor happolták el az osztrákok, ámbár visszaszerezésükre a magyar történelmi jogokra hivatkozva.

Később ugyanezt tették Bosznia-Hercegovinával is, aminek a második fele soha nem volt a miénk és az elsőnek is csak a kicsinyke északi részét bírtuk a 15. század végéig.

Az osztrákok jól értettek ám a jogcím-hamisításhoz! Nem véletlen, hogy 1748-ban Bécsben adták ki Spalato volt érsekének (1200-1268) a munkáját. Spalatói Tamás Anonymust is lepipáló meséket költött a horvátok múltjáról. Vezérmotívuma az ún. **Hárommegy Királyság.** A mese szerint Horvátország,

Szlavónia és Dalmácia már „ősidők óta” egységes horvát birtokot alkotott. Ámbátor e fantazmagória történelmi értéke nulla, annál nagyobb politikai tökéletet kíváncsoltak belőle a horvátok és még nagyobb az osztrákok.

A császár felvette a „Horvátország, Szlavónia és Dalmácia királya” címet, ami korábban nem is létezett. (Ha létezett, vajon a magyar uralkodók miért nem használták?) Magyar királyi rangjától független birtokként kezelte Horvátországot, ami azt sugallta, hogy az nem is magyar tartomány. Ezáltal pedig sikerült a két népet kijátszania egymás ellen (vö. Jellasić).

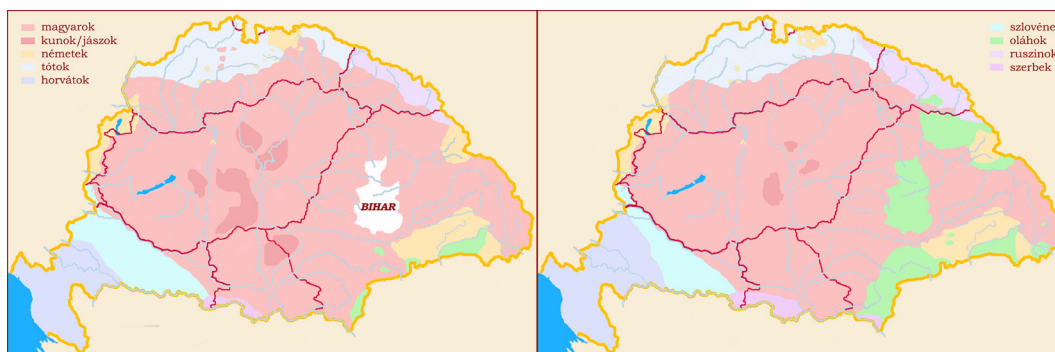
Döbbenetes módon Ferenc József a megosztó politikát a magyar-horvát kiegyezés (1868) után is folytatta. Minket nem zavart volna a turpisság, ha a horvátok nem értették volna Nagyhorvátországba – mert hiszen valójában ez a Hárommegye Királyság neve – Fiumét és a Muraközt is.

IV. Károly örökölte apukája politikai hintalovát. 1918-ban még a háborút lezáró paktumok előtt császári tisztében előkapta horvát királyi címét és feledve magyar királyi voltát az adriai flottát Fiumével és a mi hajóinkkal (!) együtt megkérdezésünk nélkül átadta a horvátoknak. Legyen „boldog” vele!

Az osztrákok mindig a mieink elé helyezték a délszlávok érdekeit, de történelemkönyveink ma is az ő nótájukat fűjják közös dolgainkról.

3.7 CETERUM CENSEO ...

„Ceterum censeo Carthaginem esse delendam.” – Kátó minden szenátusi beszédét ezzel a fordulattal zárta (továbbá javasolom Kárhágó elpusztítását). Valaki rögeszméjét, fixa ideáját úgy is szokták mondani, hogy az a „ceterum censeoja”.

Magyarország népei 1240-ben és 1350-ben (saját rajz)

Természetesen nekem is van ceterum censeom. Mégpedig az, hogy népünk és hazánk sorsát a tatárjárás határozta meg. Ez ellen tiltakoznak, akik a törökben látják a magyarok megromtóját. Abban is van ráció, mégis remé-

lem, hogy az én ceterum censeom is meghallgatásra talál, mint ahogy Kató javaslata végül elfogadtatott és Kárhágó a földdel tétetett egyenlővé.

Négy tényezőt javaslok szíves megfontolásra:

1. A nyílt síkságon és dombos vidékeken lakó magyarság a tatárjárás által sokkal jobban pusztult, mint bármelyik más nép. Népvesztesége megközelítette a fél millió főt (a teljes lakosság negyedét), amivel nehezen behozható hátrányba került a többiekkel szemben.
2. Terjeszkedés helyett az ország közepén kellett regenerálódunk. Ez két következménnyel járt. Egyrészt az addig lakatlan térségeket sehol se mi népesítettük be, hanem mások.
3. Másrészt a Kárpát-medence többi népe centripetálisan a központ felé bocsátotta ki a fölöslegét és minden irányból összébbr nyomott minket.
4. Népünk **külső** etnikai tartalékai felszámolódtak. Eközben mindenfelől megindult felénk a bő tartalékkal bíró idegen népek áradata. Például **helyfoglalása** által a románság se a török, hanem a tatár miatt vált a mai értelemben vett Erdély meghatározó etnikumává.

Nem ártana ezeket a tényeket a súlyuknak megfelelően mérlegelni.

3.8 MODERN ÉS INTEGRÁLÓ

Az Olvasó nem is sejti, hogy mennyit meditáltam azon, hogy találjak a történelmünkben olyan személyt, jelenséget vagy eseményt, akit vagy amit nem méltatunk eléggé, akiről vagy amiről keveset tudunk és a „rejtélyek” cím alá sorolva végre dicsérő szavakat is írhatok róla. Nagy fejtörések után csak kettőre bukkantam, mert nálunk a túldicsérés gyakori, viszont a fordítottja ritka. (Persze többre is akadtam, de azokat nem tartom fontosnak említeni.)

Az egyik **Géza fejedelem**, akinek nagyságát Szent István homályosítja el. Róla rengeteg számariságot hordanak össze, miközben elfelejtik, hogy az államalapítás művében az övé volt az oroszlánrész.

A másik **Károly Róbert**, akit nem kellően méltatunk, ámbár történelmi szerepe meghatározó volt. A következő értékitélet szubjektív. Ha meg kellene neveznem a három legnagyobb magyar uralkodót, akkor feltétlenül közöttük lenne ő is (valószínűleg Szent István és Szent László mellett).

Az alábbiakban megpróbálom összefoglalni a vele kapcsolatos dolgokat, amik között bizonyára lesz olyasmi is, ami az Olvasó számára újdonság.

Először is ő nem Károly Róbert és főleg nem Róbert Károly, mert eredeti neve **Carloroberto**, ami egy név, mint nálunk az Annamária. Másodszor a

magyarok nem egyöntetű ovációval fogadták, sokan áskálódtak ellene, de ő mégis igaz magyar királyként tette a dolgát.

Ez egyáltalán nem volt jellemző az elutasított uralkodókra. Például Zsigmond sokáig az idegeneket preferálta az őket nem kedvelő magyarok ellenében.

Ha egy szóval kellene jellemezni személyét és uralmát, akkor a **modern** jutna az eszembe. Ha kettővel, akkor mellette az **integrálót** használnám.

Modern. Ő volt a legmodernebb uralkodónk. Senki más nem vezetett be annyi a kornak megfelelő újítást, mint első Anjou királyunk. Felújította a kereskedelmi utakat, biztonságossá tette őket, a kereskedőket pedig azokra kényszerítette. Bécs árumegállító joga miatt toborozta össze az első visegrádi találkozót (1335), amin a cseh és a lengyel király mellett a bajor fejedelem és sok német kisfejedeleme is megjelent.

Ő tette várossá Bártfát, Eperjest, Kissebent és másokat. A városoknak kiváltságokat (árumegállítást is) adott. Harmincad- és útvámost vezetett be. Egyszerű és átlátható adórendszert dolgoztatott ki tisztázva, hogy kik milyen adófizetésre kötelezettek.

Az arany- és ezüstofforgalmat királyi monopóliummá tette. Új, értékes pénzt veretett a korában dívó 35 (!) értékű helyében. Korszerűsítette a bányák működését és jövedelmeiknek a kezelését.

Mindezt összefoglalva azt kell mondani, hogy szemben az elavult, csak az adókon alapuló, nehezen mozduló „bedöglött” gazdasággal Károly Róbert okos, egymást kiegészítő „gazdaságélénkítő” intézkedéseket hozott. Ilyenre nem akadt példa egész Európában.

Integráló. IV. Béla nagy király volt, azonban a pénzhez nem értett. Ezért volt kénytelen elherdálni a királyi birtokokat. Emiatt a 14. század elejére hazánk nem egy integráns állam volt, hanem a kiskirályok által szétdarabolt apró „fejedelemségek” halmaza. Bár ezeket nem így hívták, a valóságban akként működtek saját határral, önálló gazdasággal, külön hadsereggel stb. A Kárpát-medence időnként 10-14 ilyen kiskirályságra darabolódott.

Már bocsánat a szóért, de azt kell mondanom, hogy mázlink volt, hogy a török még nem járt a közelünkben, a csehek, lengyelek és osztrákok pedig épp egymással torzsalkodtak, különben bármelyikük könnyen, egy csapásra megszerezhetné volna magának a Kárpát-medencét.

Roppantul nem kedvelem az amerikai jogrendszernek a vádalku eszközét, de be kell látnom, hogy néha hasznos. Károly Róbert alkuval, lepénzeléssel, összeugrasztással és másféle „latinos” trükkökkel kijátszotta egymás ellen a kiskirályokat és sorban vagy legyőzte, vagy a maga oldalára állította őket.

Kiskirályok Károly Róbert trónra léptekor (saját rajz az [1] alapján)

Az **országépítő** IV. Béla valójában szétszórt. Hazánk darabkáit Károly Róbert rakosgatta össze, ezért hasonló titulust érdemelne. Az „integrátor” idegenül hangzik, ezért adományozzuk neki az **országegyesítő** címet.

Bárcsak írhatnék egyszer egy csupa hasonló jókban gazdag, bajmentes, lélekvidító könyvet is hazánkról! Bizony hosszú kutatás vár rám ...

4. A TÖRÖK KORSZAK

Hazánk török korszaka akkortól fogva számítandó, amikor a moszlimok már közvetlenül fenyegettek minket és határainkon belül is megtapasztaltuk az erejüket. Senki se kényszerít ránk dátumot, de kézenfekvőnek tűnik, ha vagy pesszimistán a várnai vereséget (1444), vagy optimistán Nándorfejevári sikeres védelmét (1456) vesszük alapul.

Én az utóbbi mellett voksolok, már csak az utolsó nagy törökverő Hunyadi János kedvéért is. Persze a dolognak nemcsak érzelmi, hanem tényszerű oka is van. Hunyadi még nem becsülte le a törököket és még úgy gondolkozott, hogy hazánkat nem ennek a földnek a vérrel áztatásával, hanem tőle távol kell megvédeni. Sajnos már Mátyás se ütött az apjára...

4.1 HELYTELENKEDŐ HUSZITA HARAMIÁK

Vannak jelenségek, amiket mai történelemírásunk kerülget, mint macska a forró kását. Ezek közé tartozik a vallási megszállottságból gyilkoló cseh martalócok hazai tevékenysége. A Révai lexikon a „huszita” címszó alatt meg sem említi őket, a „Giskra” jegyzetben pedig főleg a „nagyyszerű” vezér talentumait dicséri, amire még vissza kell térnem. Csak a Hóman-Szekfü [1] idevágó kötete összegzi a lényegét, valahogyan így:

A cseh husziták felvidéki dúlása leginkább a tatárjáráshoz mérhető.

Akkor pedig megérdemelne pár szót, ugyebár?

A Felvidék félévszázados huszita korszaka két eltérő természetű időszakra bontható. Az elsőre az ad-hoc, de igen gyakori betörések sora jellemző (1428-1440). Ez volt a huszita kalandozások kora. A másodikat az „intézményesített huszita dúlás” névvel illethetnénk (1441-1474).

A magyargyűlölő husziták nem érzelmeik, hanem pénzsóvárgásuk miatt törtek be a Felvidékre, először 1428-ban. Akcióik ugyanis nemcsak ellenünk irányultak, hanem Ausztriába, Lengyelországba és Sziléziába is. Volt, hogy a német fejedelemségekben egyetlen alkalommal 1000 (!) falut dúltak fel.

A szeptember Holy Prokop a nyugati Felvidéken pusztította el a virágzó falvak százait Trencsén, Turóc, Nyitra és Liptó vármegyékben. A fallal védett városok se úszták meg a betöréseket: Nagyszombat, Pozsony, Szakolca és Trencsén többször is a „bratrik” célpontja volt. 1433-ig minden évben olyan

váratlanul törtek be, hogy a magyar hadvezetők nem tudtak arra felkészülni. 1432-ben például Lengyelország felől támadták meg a Szepességet. Legfőbb célpontjuk Körmöcbánya volt, ahol az aranyverő műhelyeket pucolták ki.

Végeredményben be kell látnunk, hogy becsületes, szókimondó fickók voltak, hisz' felvidéki ügykörüzésüket maguk is „zsarnokságnak” becézték. Prokopot 1434-ben megölték. A szélsőséges taboríták „árvák” lettek – így is hívták magukat – és betöréseik megritkultak, majd elmaradtak.

Ezen a **kivülről** induló lerohanásaik értendők, amiket **belsőikkel** bőven pótolnak. Majd egy átmeneti látszatpihenőt követően akcióik legalizálódtak.

Hát az meg hogy lehet? I. Ulászló halála (Várna, 1444) után országunk potentátjai az interregnum állapotában hét főkapitányt választottak, akik közül Hunyadi János lett a kormányzó. A hetek közé került Giskra János is, a cseh huszitavezér, ami nem éppen annak bizonyítéka, hogy nemeseink roppantul ragaszkodtak a potentátok magyar nemzeti voltához. (Amint azt szocialista történelemkönyveink úton-útfélen állítják.)

Giskrát szokás a harci talentumaiért agyondicsérni. Ezért nem jut papír a valódi lényének és tetteinek a bemutatására. Pótoljuk ezt a hiányosságot.

Óriási vagyont harácsolt össze, ami önmagában nem bűn (Hunyadi János is azt tette), viszont a mód már ugyancsak visszás. Albert király özvegyének, Erzsébetnek lett a zsoldosa (1440), akinek a megbízásából vette át a Felvidék várait és városait, amelyeket a katonáival rakott meg. Tette ezt a lengyel király ellenében, akinek máskor a szövetségese volt... 1446-ra Szepesben kiépítette a saját kiskirályságát önálló vámmal, hadsereggel, sőt még saját pénzt is veretett. Hatalma biztosítására cseheket hívott magához.

„A vármegye területének a XIII város elzálogosítása által történt feldarabolása és a tót elemnek a részbeni lengyel uralom folytán való megerősödése okozta nagyrészt, hogy a husziták pusztítása hazánk talán egyik vidékére sem nehezedett oly súlyosan, mint éppen Sz.-re (Szepesre). A vármegye tót lakossága tagadhatatlanul rokonszenvezett a kelyhesekkel, elfogadta tanaikat, melyeknek nyomai soká fennmaradtak. Giskra maga soká székelt Késmárkon, és az akkor szinte erősítve volt Lőcse, Podolin, Lubló és Sz.-Szombat városok, mint nemkülönben a Sz.-i, nedeci, richnói és lublói várak elfoglalása körül évekig dúlt az itt faj- és vallásgyűlölet által szított véres küzdelem.” [16]

Giskra, a „tisztességes” főkapitány alvezéreinek a „védelmi pénzbeszedő” akcióival rendszeresen végigtartotta a Felvidéket némi anyagiakért. Egerre is rá akarta tenni a kezét, de legalább azt hiába ostromolta.

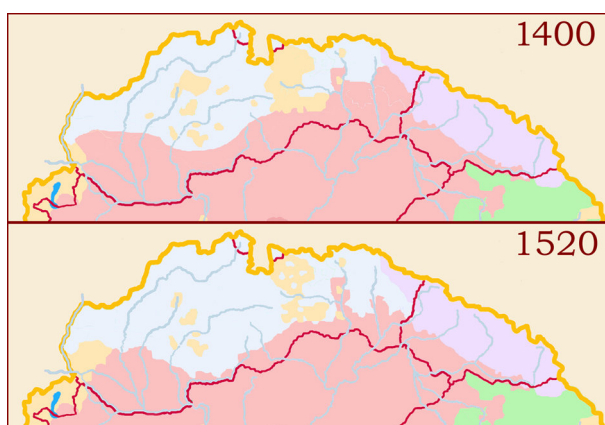
Ha egy ellenfelünkkel nem bírunk, mert erős, vagy mert nem érünk rá, kövessük Mátyás módját. Az illetőt fel kell dicsérni. Várait – értsd: az általa elfoglalt **magyar** erősségeket – **magyar** pénzen meg kell venni tőle: úgy az olcsóbb. „Szolgálatiért” pedig meg kell jutalmazni más várakkal, mondjuk Lippával és Solymossal. Végül alkalmaznunk kell, mint saját katonánkat.

A magyarok mindig gavallérok voltak az ellenségeikkel. A Felvidéket szétdúló Giskrát megjutalmaztuk. A bennünket eláruló szerb Lazarevics és Brankovics despoták birtokokat kaptak tőlünk. A minket kisemmiző Savoyainak szobrokat emelgettünk. Mária Teréziának életünket és vérünket is felajánlottuk, pedig csak a szükségben kedvelte a magyarokat.

A magyar városokról és vármegyékről szóló sorozat [16] minden felvidéki egységnél utal a husziták dúlásaira. Ha jól számoltam a megyéken kívül 95 településnél emlékezik meg róluk. Vajon mennyi lehetett a valóságban?

A Zsigmond örökségeként ránk maradt félszázados huszita rémuralomnak sok olyan súlyos következménye volt, amivel történelemírásunk nem számol a súlyának megfelelően:

1. A felvidéki magyarság igen komoly mértékben pusztult. Abszolút számot nem mondhatunk, de a tótsághoz képest legalább 20-30 %-os volt a vesztesége. Területileg azért nem szorult vissza jobban, mert veszteségeinek jó része a magyarnak megmaradt területekre esett, vagyis a Pozsony, Nagyszombat, ..., Kassa vonaltól délre.

A Felvidék népei a husziták előtt és után (saját rajz)

2. Még súlyosabb a szászok érintettsége, hiszen a huszita központban, Szepesben és annak környékén korábban ők éltek nagy többségben. A dolog minket közvetve érintett részben azért, hogy az északi szász (bánya)városok közét új tót falvak töltötték ki, részben azért, hogy a magyarosodásra hajlandó elemek köre leszűkült.
3. Ezek a bányavárosok adták Magyarország jövedelmének döntő részét, mert az egyetlen értékes exportcikkünk az arany és az ezüst volt. Mivel pedig szinte kivétel nélkül a husziták kezén voltak, hazánk elesett a külső ellenségek elleni védekezés jelentős erőforrásaitól.

Azokat megemelt adóval kellett pótolni, ami viszont heves és jogos belső elégedetlenséget szült. Mátyás ellenében is!

4. A husziták állandó fenyegetést jelentettek a hátunkban, miközben mi a morvákkal, németekkel, osztrákokkal és lengyelekkel hadakoztunk. (Az utóbbiak „jóbarátként” ezen időszak alatt igazán csak féltucatszor támadtak meg bennünket, sokszor huszita támogatással.) Arról pedig alig esik szó, hogy a déli határainkat harapdáló moszlim fenevadra se tudtunk kellő figyelmet és erőt fordítani. Nem kizárt, hogy egyes déli veszteségeink közvetve a testvéreknek (bratri) köszönhetők.

Fél évszázad alatt tucatszor kötöttünk „örök és végleges békét” a huszita martalócokkal, szinte mindig az ő feltételeik szerint. Megráztuk az ujjunkat Giskra felé, de nála hagytuk Körmöc aranyát, a lengyel vámok bevételét, a tokaji bort stb. stb. Minden egyes alkalommal a farok csóválta a kutyát, amit történelemkönyveink nagy vállvonogatások közepette vezetnek elő.

Amúgy is olykor – az olyan esetekben, amelyek nem vetnek ránk valami jó fényt – elfeledkezni látszanak a **megtörtént** történelemről...

4.2 CSÖPp - CSALÁS, ÖNZÉS, PÖKHENDISÉG

„Nemzeti nagylétünk nagy temetője – Nándorfejérvár!” – erre a változatra kellene átírni az ismert ódát, merthogy országunkat nem Mohácsnál, hanem már előtte elveszítettük elsősorban a magunkviselete által.

Montecuccoli tévedett a háború kellékeit – pénz, pénz, pénz – illetően. Csak egyszeresen volt igaza, hiszen a pénz mit sem ér, ha nem párosul egységes akarattal és megfelelő harckészséggel. Márpedig Mohács előtt kis hazánk ennek a háromnak volt de igen nagy szűkében [17].

Bevételek. Elvileg két forrásköre volt: a hazai adózás és az idegeneknek a török elleni harcra adott támogatása. Ha az esetükben is igaz lenne, hogy halottakról vagy jót, vagy semmit, akkor ezek a lapok üresen maradnának.

Itthon az adók beszédese vagy teljesen elmaradt, vagy csak igen korlátos forrást eredményezett. Például a török elleni harcra megszavazott 3 millió forintból mindössze 150 ezret sikerült beszédni. Az agyondicsért Verbőczy, aki dunántúli kincstárnok is volt, se ért el jobb eredményeket, de ő legalább nem sibilta el a bevételt, mint nem egy kollégája tette.

Az európai helyzet nem tett jót az adományozókedvnek. A nagyhatalmi harcok (francia-spanyol háború) és az ideológiai küzdelmek (a reformáció körüli torzszalkodások) miatt nekünk csak korlátosan csurrant-csöppent a

török elleni harcra felajánlott összegekből. Azonban ezek egy része is eltűnt a kezelőik – a bankárok – kezén, más része pedig „címkézett” volt.

Például az osztrák tartományok csak akkor adtak a zsoldosokra pénzt, ha egységeik a mieinktől külön vezetés alatt és csak Horvátország védelmében harcolnak. Tehát már a hódoltság előtt világos volt, hogy minket az osztrákok csak ütközőzónának szántak.

A pénz és az ideológia furi módon függött össze. Mohács előtt nálunk még nem terjedtek el Luther tanai, bár voltak szimpatizánsai, mi több, a magyar királyné köreiből is. Viszont a reformátor kitételei növelték az iránta érzett ellenszenvet, miközben a mi bevételeinket csökkentették. No, ez érdekes!

Luther a török ellen folytatott fegyveres harcot fölöslegesnek, sőt bűnösnek, Isten ellen valónak hirdette. ... Ez volt az evidens oka annak, hogy amikor a pápa új búcsút kezdeményezett, aminek teljes bevételét a török elleni harcra szánta, a búcsúcédulákból a szokásos 120 ezer forint helyett csak 3-4 ezer jött össze.

Széthúzás. Tankönyveink így becézik azt a *féktelen gyűlöletet*, amelyet a király, a főrendek és a nemesek körkörösén egymás iránt éreztek. Sőt, a gyűlöletpiramis többdimenziós volt. A főrendek ligákat, a nemesek bandákat alkotva egymás ellen fenekedtek. Szapolyai csapata egyenesen királypuccsra készült. Werbőczy volt ebben a szürke eminenciása. Megegyeztek, hogy

„Lajost a másvilágra küldik uralkodni, János vajdát királlyá kiáltják ki, és Máriát nőül adják hozzá.” – szól az egykori (nemcsak) pletyka [17].

A három parti egyike se tette azt, ami a tisztje lett volna. A király nem tudta az akaratát érvényesíteni, a főrendek csak magukkal törődtek, a nemesek pedig – törvénytelenül – ükre-fükre cserélgették a tisztviselőket. Leváltották Báthori nádort (amire nem volt példa a történelmünkben), hogy helyét Werbőczy kaphassa meg [18].

A háború sikeréhez szükséges egységes akarattól semmi se állt távolabb azok körében, akiknek gondoskodniuk kellett volna hazánk védelméről. A nemesség a nemakarom igazolására ürügyeket talált ki.

Területi érdektelenség. Az északi megyékben élő nemesek lehurrogták a hírnököt, aki jelentette, hogy déli határainkon megjelent a török. Ne zavarjon, a török csak a déliekre tartozik! (Egyébként éppen szó szerint egy tyúkpert tárgyaltak.) Erdély pedig hagyományos módon mindenféle ürüggyel kivonta magát a Királyhágón inneni térség védelméből, viszont mivel saját ereje nem volt elegendő, a központi forrásokat csapolta meg.

Idegencyűlölet. A fene nagy magyarkodás jegyében a nemesek minden idegent ki akartak ebrudalni, pedig vezetőjük, Szapolyai is csak egy nemrég magyarrá avanzsált szlapon apa és szász anya gyermeke volt. Az érzés főbb célpontjai a pénzberek, a Fuggerek és Thurzók voltak, akik mindenből hatalmas sápot vontak, de a háborúra szánt pénzeket részben elsíbolták.

A Fuggereket kis időre ki is ebrudaltuk, de mint általában az idegen pénzhatalmakkal szemben, ez alkalommal is mi húztuk a rövidebbet. A Nemzetközi Valutaalap elmehetne tanoncnak a Fuggerekhez, akik hazánk külső jövedelmeit és az importszállítmányokat befagyasztva erőszakolták ki visszatérésüket a magyar pénzügyi vezetésbe.

„Dezertálás”. A tényszerű dezertálás súlyos hazaárulás, aminek persze vannak enyhébb, félvállról vett esetei is. Mi tagadás, a magyar nemesség nem volt éppen harcra kész. A török ellen összehívott gyűléseiket a legapróbb ürügyekkel is elnapolták. (Egyszer például egyikük váratlan halála miatt.) Viszont megerősítették azt az 1439-es törvényt, amely szerint a határon kívüli szolgálatra egyáltalán nem kényszeríthetők és itthon is csak akkor kötelesek hadba vonulni, ha a zsoldosok már nem tudják elhárítani a bajt.

No és az vajon miképpen derül ki? „Felnőtt” körökben ezt a magatartást egyszerűen csak szolgálatmegtagadásnak nevezik akkor is, ha pro forma nem volt az.

Most pedig térjünk át Nándorfehérvár elvesztésére. Különösen érdemes a dátumokra figyelni.

Szulejmán **májusban** indult ki Konstantinápolyból, de **júniusban** már Szabácsot ostromolta. Mi annyi idő alatt se értünk oda. A felmentőkre hiába váró 100 fős őrség **július** elején megadta magát, csakúgy mint Zimony védői. A törökök már július legelején körbezárták Nándorfehérvárt.

A köznemesek nem igyekeztek a harcba. Az ostrom hírére pökhendien így fakadtak ki: „Eb higgye, hogy elfoglalják Nándorfehérvárt, eb higgye!”

A magyar király **június közepén** hívta hadba a népeit körbe hordatva a véres kardot. Tolnában a király, Bácskában a nádor és Szapolyai verbuvált össze egy-egy 20 ezer fős sereget. Bár ez együtt szép szám lenne, csak **augusztus végére szeptember közepére** álltak fel épp időben ahhoz, hogy biztonságos távolságból megbámulhassák a távozó törökök hátát.

Nándorfehérvár 4-600 védője rosszul volt felfegyverezve, munícióval és élelemmel ellátva. Ágyúi nem voltak, mert azokat Szapolyai elvitette onnan! Ugyanő beszélte rá a várkapitány Hédervárit, hogy ne engedje a várba a

király által küldött zsoldosokat [18]. Ez is árulás volt, hát még Móré Mihályé, aki átállt az ostromlókhoz, amivel megpecsételődött a vár sorsa.

A vár volt Magyarország kulcsa: aki bírta, szabadon ki-be grasszálhatott a déli határainkon. Ezért amilyen örömmel ünnepeljük az 1456-os ottani győzelmet, olyan mélyen kellene gyászolnunk az 1521-es vereséget.

No és persze a baj nem jár egyedül. Amikor csak lehetett, a horvátok ellenünk ügkörészttek (kivéve a Zrínyiek némelyikét). Még Mohács előtt

a horvát rendek közölték, hogy mivel a magyar király őket megvédeni nem képes, fölhatalmazva érzik magukat, hogy olyan uralkodót keressenek, aki oltalmazni is tudja őket. Ferdinándhoz folyamodtak, aki elvállalta a védnökséget (amit a pápával is tudatott).

Ez magyarul annyit jelent, hogy a horvátok de facto elszakadtak tőlünk. Már 1522-ben német birodalmi és osztrák csapatok érkeztek Horvátországba és Ferdinánd attól fogva rendszeresen küldött oda véderőket. A nem éppen egyszínű horvát magatartást egy apróhír érzékelteti:

A spanyol fogságban lévő I. Ferenc francia király a horvát Frangepán Jánost kérte fel, hogy rávegye a szultánt a Habsburgok megtámadására.

Akinek tetszik, ezt nevezheti keresztény egységnek. No de inkább nézzünk magunkba. Burgio pápai követnek a helyzetet összefoglaló szavai ugyanis nem a leghízelgőbbek ránk nézve:

„Ha Magyarországot a veszélyek örvényéből három forint árán ki lehetne ragadni, azt hiszem, három ember sem találkoznék, aki magát elszánná erre az áldozatra.”

4.3 MAGYAR GYEREK MEGVÁGTA ...

Persze nekem is vannak rigolyáim. Az egyik a hódoltság időtartamával, kezdő- és záróévével, no meg ezek körülményeivel kapcsolatos.

Mások négy évszámot szoktak emlegetni: Mohács (1526), Budavár eleste (1541), Budavár visszavétele (1686) és a zentai győzelmet követő karlócai béke (1698). A hódoltság határa a második és negyedik év, tehát időtartama 157 év. Kereken 160 év, de a **150 év** sokkal jobban hangzik, ugyibár.

No ja, majd elfelejtettem, hogy avitt anyagú országunk 1526-ban kettő, 1541-ben pedig három részre szakadozott. Csak úgy, magától.

Én más évszámokra gondolok: Nándorfejérvár (1521), Budavár átadása (1541), Horvátország és Szlavónia lekapcsolása (1578) és a pozsareváci béke

(1718). Unokáim tanácsára a mobilomon számoltam ki, hogy a hódoltság időtartama ezek szerint 197 év, ami kerekén **két évszázad**.

És persze a foszladozás is másként történt. Először leszakadt rólunk a Szerémség, amelynek nagy részén 1521 után már a törökök voltak az urak.

Szerémségnek nemcsak Szerém vármegyét, hanem a teljes leendő Alsó-Szlavóniát nevezték, amely a volt Pozsega, Szerém, Valkó és Verőce vármegyék területeiből állt.

Azután az országot a kettős királyválasztással előbb kettőbe (1526), majd Budavárnak a töröknek történt átadásával (1541) három részre szaggattuk. Magyar gyerek megvágta. Később a figyelmes osztrákok levették rólunk a Dráván túli térség terheit, amikor 1578-ban osztrák katonai igazgatás alá vonták. Ez már négy rész.

A török távozása utáni ünneplés valahogy úgy történt, mint egy mai autópálya átadás. Az utóbbi ugyebár a határidőre még messze nincs kész, de a kormánybiztos azért csak átvágja a nemzetiszínű szalagot. Hazánkból se vonult ki a török 1698-ban, a Bánságot még uralma alatt tartotta, de már ünnepeltünk. Mit is? Hát hogy **a török uralmat az osztrák váltotta fel**.

A Kárpát-medencének két olyan régiója van, ahonnan a hódoltság alatt a magyarság szinte maradéktalanul kipusztult, holott előtte – bár csekély számban – még jelen volt. Mivel annyira hajlamosak vagyunk az alaptalan ünneplésre, lenne egy javaslatom.

A Szerémség közepén van egy falu: neve **Maradék**, bár már ott se élnek magyarok. Ünnepeljük ott a hódoltság végét felavatva Savoyai újabb szobrát!

4.4 SZERESD AZ ELLENSÉGEDET!

A hön tisztelt „zentai győző” nem hazánkat szabadította fel a török alól, amint beetették nekünk, hanem az osztrákoknak szerezte meg a Kárpát-medencét. Avagy ez csak nőánsznyi különbség?

Túllőve a bibliai parancson a magyarok hajlamosak felmagasztalni az ellenségeiket, amelyek között bőven akadnak feldicsért árulók.

Csak ülok és mesélek a germán-szlavón gyökerű Szapolyai Jánosról, akire egyesek nem átalították az „utolsó **nemzeti** király” címet pazarolni. Én nem ítélek, de a történet végén az Olvasótól ezt nem tagadhatom meg...

1525-ben a hatvani országgyűlésen a királyi címre már régóta ácsingózó későbbi „Katalin király” előbb puccsal leváltatta Báthori István nádort, majd meg akarta öletni a királyt a csatlósáival, így hát II. Lajosnak titokban és sietve el kellett onnan menekülnie.

Oka van, hogy Mohács után az a fáma járta, hogy ott Szapolyai ölette meg a királyt. Bár ez csacska kacsa, nem zörög a haraszt. Lásd Jókai „Fráter György” című művét.

Sokan állítják, hogy Szapolyai nem volt vétkes abban, hogy elmaradt a mohácsi csatából, mert mire üzenetet kapott, addigra már nem volt ideje, hogy Erdélyből megtérve csatlakozzon a fősereghez. Ezzel a maszlaggal a kettős galádságát akarnák leplezni, de kibújik a szög a zsákból.

Szapolyai erdélyi vajdaként jól ismerte a török szándékokat. Jól tudta, hogy a töröknek esze ágában sincs Erdélyre támadni. Ezért vállalta, hogy oda vonul és „megvédi” azt, ami által kisiklott a törökkel való találkozás terhe alól. Ezzel magára hagyta a királyt abban a biztos tudatban, hogy nélküle nem lesz képes a törököt megállítani. S lőn...

Szapolyai 35 ezer fős serege, amely főleg lovasokból állt és sokkal erősebb volt, mint a Mohácsnál elveszett magyar had, a kisujját se mozdította, hogy a Buda felé vonuló törököt feltartóztassa, pedig simán megtehetette volna. Azzal pedig nemcsak magyarok ezreinek az életét menthette volna meg, hanem fővárosunk első elfoglalása se lett volna sétagalopp a töröknek.

Ehelyett az áruló Tokajba rohant, hogy előkészítse királyá választását.

Állítólag már Mohács előtt lepaktált a törökkel. Bár arra nincs bizonyíték, végül is megtette. Három évvel Mohács után, 1529. augusztusában, a csata színterén, a magyarok tetemei fölött **kézcsókkal fejezte ki hódolatát a szultánnak**, amiről egész Európa értesült. Szégyenletes tettét a szocialista könyvek a „szövetség a törökkel” gyalázatos cím alatt tudatták ahelyett, hogy bevallották volna: önként és dalolva a törökök hűbéresei lettünk.

Még szerencse, hogy nem akadt több hasonló „nemzeti” királyunk...

4.5 A FRÁTER ÉS MÁS PISZKOS JELENSÉGEK

Higgyék el, hogy amit most le kell írnom, rosszabbul esik nekem, mint annak, aki olvassa! Erdély Magyarországtól való elszakadásáról lesz szó. Ezt a szomorú történetet a maga valóságában kevesen ismerik. Fájni fog!

Történelemkönyveink nem tárják fel, hogy mikor lett az előbb csak a „kisebbik király” (lásd például IV. Béla) gondjaira bízott, majd a vajda által külön igazgatott területből Magyarország egyéb részeitől eltérő jogokkal bíró tartomány. Feldicsérik ugyan – az amúgy tök haszontalan – **három nemzet** egyezményét, de az már homályban marad, hogy mi adott alapot egy nem is önálló közigazgatású térségnek egy efféle fontos rendelkezésre.

Sajnálatos, hogy a bérces hazácska annyira megszokta a külön utakon járást, hogy olykor már a királyi (központi) akaratot is semmibe vette. Meg is

kapta a magáét Mátyás királytól, ami azonban csak rontott a helyzeten. Már a halála után akadt olyan erdélyi önjelölt (Mailáth), aki **török hűbéresnek kínálkozott fel**, csak hogy elnyerje az önálló Erdély fejedelmi címet.

Tehát a Magyarországtól független Erdély gondolata eléggé régi keletű. Most lássuk, hogy miként valósult meg a régi vágy!

Tankönyveink az ismert gyermekmese szintjén vezetik elő Buda elestét. A szultán ide csak látogatóba jött, a török katonák bekíváncsiskodtak a várba és míg Török Bálint a csecsemő János Zsigmondot bemutatta a szultánnak, a vár a török kezébe esett. Ez a sztori egy zagyva agyament füllentés.

1541. májusában Ferdinánd serege ostrom alá vette Budát. Már-már el is foglalta és Szapolyai özvegye, Izabella, fel akarta adni **egy legális magyar király keresztény seregének**. Ámde Fráter György megakadályozta ezt és bevárva a törököket a várat átnyújtotta **egy illegális trónutód moszlim hűbérurának**. Szapolyai időközben született fia, János Zsigmond ugyanis a váradi béke (1538) értelmében nem örökölhette apja jogait.

Történészeink csodálatos nyulakat tudnak elővarázsolni a cilinderből. Állítják, hogy a Fráter azért nem adta át a várat Ferdinándnak, mert attól félt, hogy a szultán **amiatt** majd elfoglalja hazánkat. Ritka ügyetlen hazugság. Ugyanis a szultán már korábban elindította felénk a seregeit, bár nyilván csakis azért, hogy fogadott fiát, János Zsigmondot a keblére ölelhesse. Dehogyan voltak foglalási szándékai...!

Tehát a p... fráter vezényletével elfogadtuk a török uralmat és így mi magunk szakítottuk három részre a hazánkat.

Amikor V. Károly lemondott a császári címről Ferdinánd javára (1556), az erdélyiek „behívták” Izabellát és a gyermek János Zsigmondot Erdélybe, akit Kolozsvárott fejedelemmé tettek. Egyidejűleg kimondták a Magyarországtól való elszakadást. Ezért le kell szögezni a következőket:

1556-tól fogva Erdélyt önálló államnak kell tekinteni, amelynek az elszakadását nem külső kényszer váltotta ki! Sem a német, sem a török nem játszott közre benne: egyedül az erdélyi urak akaratossága eredményezte.

1945 után az áltörténészek azzal a zöltséggel traktáltak minket, hogy hazánk volt a **németek utolsó csatlósa**. Mintha lett volna módunk a szakításra, de persze nem volt.

Ezzel szemben sajnálattal kell megállapítani, a hódoltság végén bizony mi voltunk **a törökök utolsó csatlósai** [19]. Az önös érdekű Thököli jelentős, 30 ezer fős serege nem vett részt se Buda felszabadításában, se a török kiűzésében. Agya egyre csak Erdély megkaparintása körül forgott és ennek érdekében formálisan is szövetséget kötött a törökökkel. Az erdélyiek pedig készségesen csatlakoztak hozzá különállásuk megőrzésének a reményében, ami által Erdély a „felszabadítók” ellenfelévé avanszált.

Különállásuk fenn is maradt. Azonban egy osztrák irányítású – jól vessük az eszünkbe: nem magyar! – fejedelemséget kreáltak belőle. Szemben hamis történelmi térképeinkkel, amelyek Magyarországot és Erdélyt egy keretben (vö. ezeréves határok) ábrázolják, a két állam 300 évig – 1556-tól az 1848-49-es rövid időköztől eltekintve egészen 1867-ig – külön állt egymástól.

Senki sem fájlalhatja nálam jobban Erdély trianoni elszakítását, főleg a Székelyföld elvesztését. Azonban én legalább belátom, hogy ebben igen nagy szerepe volt maguknak az erdélyieknek.

Három jelenséget kellene végre a valóság szemüvegén át szemlélni.

Egyes erdélyi fejedelmek a török láncot addig rángatták, amíg rájuk nem küldték az oláh-tatár martalócokat; legutoljára éppen Thököli kétarcúsága miatt. A felégetett, feldúlt, elmagyartalanodott falvak tucatjait köszönhetjük az oktalanságuknak, amint a józanabb erdélyiek maguk is belátták.

Bocskai István és Bethlen Gábor sikeres hadjáratokat vezetett ideátra, Magyarországra. Ezeket szokás „országgyesítő” kísérletekként beállítani, de ez csak euforisztikus nagyozás. Az előbbi az őt ért magánsérelem, az utóbbi a csehek vallási támogatása érdekében keveredett az anyaországba és csak itt támadtak úgymond nemesebb ötleteik. Nem sok sikerre vezettek...

Európa elismerte az önálló erdélyi fejedelemséget, amit nem tekintett Magyarország részének. A fejedelemséget olykor-olykor pénzelő franciák, a bekebelezésében reménykedő lengyelek, a vallási kiállását sokra becsülő protestáns hatalmak Erdélyt támogatták az ellen az osztrák birodalom ellen, amelynek Magyarország is a része volt.

Ezért bármennyire is visszás a gondolat egyesek számára, Trianon előtt a nyugati hatalmak nem csak nemzetiségeink mesterkedései miatt tartották hazánktól elszakíthatónak Erdélyt (és persze a többi peremvidékünket).

Erdély hosszas önállósága mély nyomot hagyott az európai közírókban, politikusokban és rajtuk keresztül a közvéleményben is.

4.6 VALLÁS? SZABADSÁG?

Semmi bajom másoknak az enyémtől eltérő vallási meggyőződésével. Ezt azért kell előre bocsájtanom, mert alább az erdélyi „vallásszabadságról” lesz szó, amit nem a szokásos ovációval fogok tálni.

Azt ugyebár mindenki tudja, hogy a reformációnak – főleg a kezdetén – annyira erős volt az anyagi és hatalmi oldala, hogy a potentátok részéről nem is a vallásról szólt. Az egyházi javak kisajátítása által a reformáció lett az eredeti tökefelhalmozás egyik eszköze. Ezért kérdőjeles a cím első tagja.

Talán az is beugrik, hogy a „cuius regio, eius religio” elve miatt az egyes személyek nem gyakorolhatták a nekik tetsző vallást, hanem az uruk által diktáltat kellett követniük, ami ugyebár nem szabadság. Ez vezetett oda, hogy Erdély egyes régiói vallásilag egyneműekké váltak, többnyire nem is önként: például a csángó Hétfalut úgy kényszerítették protestánssá.

A vallások elterjedése Erdélyben az ellenreformáció előtt (saját rajz)

Végül is az 1568-as tordai rendelet kihirdette az erdélyi felekezetek világnézeti felfogásának a szabadságát, ami valóban egyedülálló a korban. Mint pozitív jelenségnek nem lenne helye ebben a morcos műben, de sajnos rábukkantam a negatív oldalaira is és ezért nem hallgathattam róla. Az összefüggések ugyanis a következők:

1. A bevett vallások közül a reformátust a magyarok, az evangélikust a németek 1568-ban már szabadon gyakorolhatták. Mivel ilyen szépen megosztoztak az ágazatokon, korábbi éles ellentétek lecsillapultak és a prédikátorok hitvitáira korlátozódtak, főleg az új irányzatok ellen.
2. A katolikusokkal se volt baj, mert őket kitiltották. Végül 1681 után, a Báthoriak nyomására gyakorolhatták újra a vallásukat, jóllehet csak korlátozott módon. Például még akkor sem lehettek püspökeik.

A csíki székelyek fűtültek a tiltásra. Az őket protestánssá kényszeríteni akaró János Zsigmond hadait elpáholták (1559), amit azóta a **csíksomlyói búcsún** ünnepelnek.

3. A megtűrt ortodoxok és zsidók az egész hercehurcát szenvtelenül, mint számukra értelmetlent kívülről bámulták.
4. Végeredményben a vallásszabadság rendelete csak azoknak a kisebb felekezeteknek jelentett szabadságot, amelyek a vallásukat addig csak titokban vagy egyáltalán nem gyakorolhatták.

Az ingatag János Zsigmond háromszor váltott vallást és a legutolsónak, az unitarizmusnak a legalizálására hozta meg a rendeletét. Ami fényesen bizonyítja, hogy egy zavaros folyamat is végződhet valakiknek kedvezően.

4.7 A HEGYEK A HIBÁSAK...

Amikor nemzeti történészeink Erdély elrománosodását panaszolják, a pakliból aduként mindig a következő szólamot varázsolják elő: „Az oláhok leszálltak a hegyekből és elfoglalták a magyarok kipusztult falvait...”

Valóban megesett ilyesmi is, de azért nem árt megvizsgálni, hogy tényleg a hegyek hibásak-e a dologban. Előtte azonban tegyük fel a költői, bár nem is annyira csacska kérdést, hogy miért nem a magyarok szálltak le onnan...?

Miképpen. A tatárjárás után megindult a román áradat Erdélybe, de még inkább annak környékére. Az Erdélyt körülölelő megyék román lakossága egészen a 19. század végéig meghaladta az erdélyiekét! A beköltözésnek három **módja** volt: tudatos királyi telepítés, önkényes földesúri csábítgatás, foglalkozási ártalomként (juhászat) történő beszivárgás. Talán mondanom se kell, hogy ez a sorrend megfelel a nagyságrendinek is. A beszivárgók száma messze nem érte el a becsábítottakét, azoké pedig a tudatosan telepítettékét.

Románok Erdélyben és környékén 1350-ben (saját rajz)

Merrefelé. A beszivárgás nyilván a hegykoszorú pereme mentén történt. A becsábítás iránya is szinte adott volt. A magyar munkáskezek elsősorban a folyóvölgyek, domboldalak művelt területeiről tűntek el, ennél fogva főleg a

Mezőségről. Román honfitársaink tehát már a magyar falvakban, illetve azok mellett laktak és nem kellett oda sehonnan sem leszálldosniuk.

Pedig még az igazi meglepetés hátra van. A hatalmas mérvű betelepítések a magyarok által addig nem, vagy ritkán lakott térségekbe történt (Biharba, Krassóba), ahol a hegyek melletti-közötti folyóvölgyeket is megszállták.

Mikortájt. A beköltöztetés már a 13. században megkezdődött. Ez pedig azt jelenti, hogy a románságnak bőven volt ideje a természetes szaporodás által növelni a tömegét. Például Biharban és Kővár vidékén egyenként száz-nál is több dombvidéki és folyóvölgyi faluban éltek románok román egyházi (Bihar), illetve világi (Kővár) vezetés alatt. Mivel pedig az eldugottabb helyeken nem érte őket az oláh, tatár és török hordák támadása, a mérleg lassan, de biztosan a javukra billent.

Nem kevés korholásban volt részem, amikor barátaimnak hasonló érvekkel álltam elő. „Kinek az oldalán állsz?” Én bizony a fájó igazság oldalán. Példa: Egy tudósunk felvetette, hogy Belső-Szolnok megye 96 egykori magyar településéből a XVII. század közepére 76 már nem-magyar volt. Ez ugyan igaz, de nem a teljes igazság. Mert hallgat arról a további 200-250 faluról, amely már a 16. században román többségű volt.

Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen!

5. A HÓDOLTSÁG UTÁN

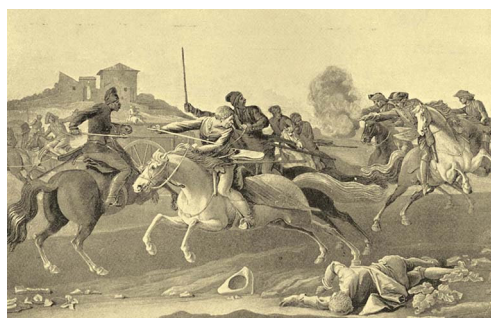
5.1 ÉS AKKOR JÖTT A TENKES KAPITÁNYA...

Nemcsak a gyermekek rajongtak a rokonszenves Zenthe Ferenc remek alakításáért, hanem a felnőttek is. A kurucok ide-oda száguldoztak fehér paripákon, a népeket – főleg a fehéreket – felkarolták, a fehér egyenruhás labancokat pedig jól becsapták és elpáholták. A filmben minden fekete-fehér.

A kurucok története a valóságban inkább fekete, mint fehér. Ne tessék már ferdén nézni rám, mert ezt nem én mondom, hanem maga a vezérlő-fejedelem, akinek emlékeit [20] igénybe véve bemutatom, hogy miként látta ő a saját szabadságharcát, miközben a Thököliét nemzetmegosztóként elítélte.

A dolog kevésbé fájó oldala, hogy Rákóczi mindig híján volt a lovasoknak, sokszor még egy ezredet se tudott összeverbuválni. Katonáinak a többsége gyalogos volt, azazhogy talpas, többnyire a népfelkelők fegyvereivel: baltával, kiegyenesített kaszával, egyéb szúrószerszámmal és csak itt-ott önvészélyes mordállyal. Ezek a Felsőtisza-menti parasztlázadásokból öröklődtek rájuk.

„Ötszáz ember helyett alig volt kétszáz gyalogos... Vezérük Esze Tamás volt... és Kis Albert, bűneiért körözött tolvaj és gonosztevő. A népség parancsnokai közül csak Móriczot és Horváthot lehetett katonának nevezni. A többi a nép alja volt és rablás közben tanulta meg a hadimesterség elemeit.”

Id. Rugendas: Kuruc-labanc csatajelenet (WIKI – 30)

A szocializmusban a nép ezen fiait hősöknek, *hazamentők*nek tartották, akik önként ragadtak furkóst vagy bármit a haza szolgálatára. Nos, a valóság az angol flottát juttatja az eszembe, ahol a matrózokat a parti kocsmákban fogdosták össze és kényszerítették szolgálatra. A kurucok verbuválásában is nagy szerepe volt az alkoholnak, a fenti megjelölés pedig kicsit tagoltabban

illett a talpasra: „*haza ment ő*”, vagyishogy mit szépítsük, mezei dolog idején, vagy ha szép lányra leltek, a kurucok bizony elszökdöstek.

Rákóczi vezérei többnyire katonailag képzetlenek voltak, még a fővezér Bercsényi is, és szép számmal akadt köztük áruló. Némelyek csak a parancs megtagadásával, mások viszont nyíltan átálltak. Nem egyszer előfordult, hogy este megterveztek egy másnapi ütközetet, de a csata napján a sereg egy részének hűlt helye volt. Ennek a vezérek szabadossága és egymás közötti rivalizálása volt a legfőbb oka. Ocskay mellett Bezerédit és Károlyit szokás árulóként emlegetni. Az elsőt lefejezték, a másodikról Rákóczi ezt mondja:

„Bezerédi parancsaimra se mozdult Sopronból, akár mert nem akarta elhagyni fivérének feleségét, aki a szeretője volt, akár mert már akkor megvesztegette Pálffy.”

Károlyi a fegyverletételben nem volt bűnös, bár nem ment el előtte Huszt-ra a fejedelemhez eligazításért. Viszont gyűlölte a magyar parasztokat.

„Károlyi ... kényszerítette a nemességet, hogy üldözzé azt a népet, amely **zászlóm alatt** fosztogatta a ... birtokait..., elhatározta, hogy szétveri őket, bárhová is menjenek.”

Ez még a szabadságharc elején történt. Majtény után pedig a birtokairól kitelepítette a magyarokat, és svábokat, itt-ott oláhokat hozott a helyükre.

Rákóczi tevékenységét egész Európa figyelemmel kísérte. Ügyeibe még a pápa is beleszólt, nem éppen támogatólag. Távoli uralkodók küldtek ellene katonákat az osztrákok megsegítésére, mint például a dánoké. A svédek az ő oldalán álltak volna, ha az orosz cárral nem álltak volna hadban, aki viszont Rákóczi mentoraként lépett fel. A hollandok és az angliusok vállalták a békefeltételeinek a közvetítését a császár felé, de nem hallgatták meg őket. Viszont a franciák mindig pénzelték azokat, akik az osztrák császárt így-úgy gyengítették, bár eléggé smucigan és nem egészen becsületesen:

„Őn megbízik Franciaország ígéreteiben... Ez az ország azoknak a fejedelmeknek a kórháza, akiket szerencsétlenné tett szavának és ígéreteinek a megszegésével. Őn is ezek számát szaporítja majd...” – mondta biztatólag a cseh kancellár a fejedelemnek.

Szocialista történelemkönyveink ezt a szabadságharcot sem a valóságnak megfelelően tanították. Egyrészt a labancot németnek, a kurucot magyarnak feltételezik. Ehhez képest Esztergomban – és másutt – a **magyar és német** várvédők együtt harcoltak a **német és francia** támadók ellen. Másrészt a kurucokat önzetlen hazafiaknak állítják be, pedig a köznép jobban tartott a sanyargatásuktól, mint a labancokétól. Bár jóval kevésbé, mint a rácoktól:

„Ez a nemzet, amely természetes ellensége a magyaroknak, meghúzódott lakóhelyein, amikor megtudta, hogy hadaim egy része a közelben tartózkodik, de amint a mieink eltávolodtak, összegyűltek és rácsaptak a városokra, falvakra. ... Ezekkel egészen barbár módon jártak el, a nőket és gyerekeket lemészárolták, a házakat felgyújtották.”

A rácok dúlásait majd az alábbi pont is felemlíti. Itt csak azt jegyzem meg, hogy akadt olyan történészünk is, aki szerint a rácok valójában a mi oldalunkon is állhattak volna és ezért Rákóczi kereste a barátságukat. Hát ez bizony nem éppen földreszálltan valós történelem!

Én a „legnagyobb magyar” kitüntető címet megosztanám Széchenyi és az általam még jobban kedvelt Rákóczi között. Sajnos ő se volt képes megoldani a négyváltozós egyenletet. A magyarok és osztrákok ellentétét, a parasztok féktelen nemesgyűlöletét, a vagyonos főnemesek kismemesek iránt érzett ellenszenvét és az utóbbiaknak az előbbi kettővel szembeni utálatát.

Aki magyar és nem szeretne meghasonlani történelmünk tényei által, az a gyermekeivel együtt csak nézegesse továbbra is a Tenkes kapitányát, a valóságra pedig terítsen fátylat. Szerintem stílszerűen fekete-fehéret.

5.2 RETTENTŐ RÁCFENE

A félretájékoztatás remek példája, amit a rácok török utáni feltűnéséről és szerepéről meséltek nekünk tanítás ürügyén. Így tehát ismereteink erős kiegészítésre szorulnak és persze az alábbiak nem a tankönyvekből valók.

A rácok már a 15. században tömegesen költöztek be hozzánk. Kinizsi Pál egyetlen alkalommal 70 ezret telepített a temesvári megrohanások során kiirtott magyarság helyébe, a Bánátba és rengetegen szivárogtak át a Balkánról a Szerémségbe és a Bácskába is.

Cerny Jován kérészélű rémuralmától eltekintve a rácok szervezetlenek voltak: nem volt se világi, se egyházi vezetőjük. Gyökeres változást az hozott, amikor I. Lipót 1690-ben az ipeki pátriárka vezetésével egy több tízezres rác csoportot költöztetett a Szerémségbe. Erről három dolgot hallgatnak el:

A paktumhoz hozzájárult a finoman csak aulikusnak titulált hazaáruló magyar főnemesség. Ők engedték át a Szerémséget a rácoknak, amivel már akkor megalapozták a Délvidék trianoni sorsát. Az alábbiak igazolni fogják, hogy ez a kijelentés nem alaptalan és nem elhamarkodott.

A szóban forgó csoport teljes **nemzeti autonómiát** kapott, amit persze a szerb nép egészére értelmeztek és vajon miért ne tették volna? Mi több, az általuk lakott területnek teljes **területi önállóságot** is ígért a császár és bár az ígéretét nem tartotta be, ha *de iure* nem is, a Szerémség és a Határőrvidék környező részei *de facto* autonómiát élveztek.

Én nem bíznám alkoholcsempészsre a whisky-behozatal ellenőrzését, de a császár nem volt ilyen aggályos. A Száva-Duna határvonalán innen és túl is szerbek laktak, akik nyilván a granicsárok ellenőrzése nélkül grasszáltak be hozzánk, illetve tőlünk vissza a még török Szerbiába.

Uralkodóink jobban kedvelték a rácokat, mint bennünket. Mária Terézia jelentette ki: „Valahányszor nyugtalanság tört ki magyar földön, ... megmutatkozott, milyen hasznos, szükséges, sőt nélkülözhetetlen e nép (ti. a rác) a nyugalom helyreállítására.”

Ahogy a törökök Erdélyre a tatárokat, úgy küldték az osztrákok hazánkra a rácokat. A kuruc mozgalmak mintegy 400 ezer főnyi civil (!) emberéletemet követeltek. Ennek jóval több, mint a fele a rácdúlásoknak köszönhető.

Őszintén szólva a tiszta gondolkodás és a tiszta beszéd híveként nem értek egy dolgot. Ha valaki a saját hazája ellen támad, akkor azt ugyebár **hazaárulásnak** nevezik. A szerbek tehát hazaárulók voltak. Csak akkor nem lettek volna azok, ha Magyarországot nem tartották volna hazájuknak. Akkor viszont miként várhattak el tőle jogokat?

Mondd, te még ezek után is biztos vagy abban, hogy a nyelvtörvényeink általi úgymond magyarosítás vezetett népeink ellentétére?

5.3 MATEK KARÓ VAGY ROSSZAKARÓ?

Kedvenc tanárom egyik szólása így hangzik: „Fiam, ha nem tudod a matekot, az nem olyan szörnyű, de ha hülye vagy, az már nagy baj!”

A számokhoz kevésbé konyítók két hibát követhetnek el: vagy eltúlozzák a magyarság lélekszámát egy adott korban, vagy éppen túl alacsonyra teszik.

Ez a jelenség két korra jellemző: a hódoltság utánra és a 19. századra. Az előbbinél mazochista módon azt akarják bizonygatni, hogy a magyarság a valóságnál is iszonyatosabban pusztult. Az utóbbinál pedig ellendrukkerként nemzetiségeink nagymérvű erőszakos beolvasztását akarják ránk tukmálni. Sajnálom a számokat nem kedvelőket, de néhány adattal bizonyítanom kell, hogy a „kis hazugság, nagy hazugság, statisztika” kiszólás csak akkor igaz, ha a számokat rosszindulatúan vagy nem hozzáértően kezelik.

Hódoltság. Az önkínzók szerint a Kárpát-medence lakossága a hódoltság előtti **négy millióról** a török idők végére **két millióra** csökkent. Jászi Oszkár [21] írja, hogy a hódoltság után a magyarság mindössze 1,15 millió főt (45 %) tett ki, és bár a lélekszáma a 18. század végére megduplázódott, a bevándoroltak miatt aránya 30 százalék alá süllyedt. Mindkét adata téves.

Minden jó szakács tudja, hogy rossz nyersanyagból jó receptúrával sem lehet ingyenc étket varázsolni – márpedig nem minden néprajzos jó szakács.

A hódoltság után 1720-ban összeírták a magyarországi és az erdélyi **településeket** (10.580), illetve az ott talált **családfőket** (269.229). A rossz recept szerint az utóbbit sózzák meg, akarom mondani szorozzák fel egy ízlés szerinti számmal, amiből készülhet sötlan és elsózott étel is. Jászi receptje sötlan: a valóságosnál jóval kevesebb magyarral számol.

Minden szakember tudja, hogy a családfők összeírása töredékes és sok százezren voltak a családon kívüliek is. Akkor mégis miért számolnak a rossz kiinduló adattal?

A jó recept egyszerű. Mivel a települések átlagos lakossága 400 fő körül mozgott, abból adódik a Kárpát-medencének a 18. század eleji kb. 4 millió fős össznépessége. Népünk mutatói pedig így alakultak: 1720 (2.000 ezer fő, 43,5 %) – 1785 (4.130 ezer fő, 41,6 %). Aránya azért nem csökkent jobban, mert népmozgalmi adatai kedvezőbbek voltak, mint a beköltözőké, akiket a század nagy járványai is sokkal jobban érintettek.

Bach-bífsztek. „A hús kicsit stiches, hiányzik a java, túl véresre sikerült, de ha megtetszik jól borsózni...” Így találják az 1850-ben az osztrákok által készített népességfelmérést, amit itt-ott meghamisítottak, nem is teljes, a felmérési módszert pedig tanítani lehet „így nem szabad” mintapéldaként.

Sokan mégis azon rágódnak, miközben maguk is bevallják, hogy nem való fogyasztásra. Ellendrukkereink annak alapján szokták – Kiszámítani? No, azt azért nem! – megsaccolni a magyarság asszimilációs nyereségeit. Elfuserált alapból, matematika-gyalázó eljárásokkal.

A jó szándékú Olvasó ne hagyja magát megtéveszteni! 1785-re léteznek a népeink számát és arányát illető igen jó becslések. Az 1881-es népszámlálás pedig igen korrekt és az előbbi feltételezéseket jól visszaigazolja [11].

NÉPESÉG	1785-ben vélhető		1850-ben vélt		1881-ben tény	
	ezer fő	százalék	ezer fő	százalék	ezer fő	százalék
teljes népesség	9.940	100,0	13.192	100,0	15.642	100,00
magyarok	4.130	41,6	4.818	36,5	6.241	39,9
nem-magyarok	5.810	58,4	8.374	63,5	9.401	60,1

1850-ig a magyarságnak nem volt eszköze a magyarosításra, hiszen csak 1844-ben fogadták el a **hivatalos** magyar nyelvhasználatra vonatkozó igen korlátos törvényt. 1850-től pedig népünk nem volt a maga ura. Ezért, aki 1881-ig magyarosításról, pláne erőszakosról diskurál, az vagy félrebeszél, vagy ellendrukkerként nagyon is tudatosan füllent. Lásd a következő pontot!

Kínos kérdések. Ha az Olvasó ismeri az alábbi kérdésekre adandó helyes válaszokat, akkor közölje velem is azokat.

1. Ha az 1850-es felmérés használhatatlan, akkor miért abból indulnak ki az asszimiláció mértékét firtató etnográfusok és történészek?
2. Petőfi Sándor szlovák anyja és szerb apa gyermekeként vált magyarrá. Ez melyik népnek okozott asszimilációs veszteséget?
3. Szabad-e asszimilálni feltételezni fiát, Petőfi Zoltánt is?
4. Miért tartják az asszimiláltak ikszedik generációs leszármazottait is az adott nép veszteségének? Ha Petőfi nem vált volna magyarrá, lett volna egyáltalán gyermeke? Nem disszidált volna, mint sok szlovák?
5. Miért nem veszik számításba, hogy 1880 és 1910 között 350-400.000 szlovák emigrált? Miért számolnak úgy a szaporulatukkal, mintha még mindig itt éltek volna és sokuk elmagyarosodott volna?

Lenne még kérdésem, de tudom, hogy így is eléggé fárasztó voltam. Ezért csak a lényegre összegzem. Ellendrukkereink a nemzetiségek 2-2,7 millió fős asszimilációs veszteségével és ugyanekkora magyar nyereséggel számolnak. Viszont ténylegesen az ő veszteségük csak 1,2 millió, a mi nyereségünk pedig 1,7 millió. Minderről részletesen a [11] tájékoztat.

Kicsit észhez kellene már térni és átmenni az etnikai matekvizsgákra!

5.4 ELŐTRIANON (1849)

Az 19. század közepének eseményeit az **1848-49-es magyar forradalom és szabadságharc** címen szokás emlegetni, miközben a horvátok, szerbek, románok és erdélyi szászok tevékenységét **ellenforradalomnak** titulálják. Egyik kifejezés sem tükrözi korrekten a helyzetet.

A valóságban ugyanis az történt, hogy Magyarországot a mondott népek az osztrákokkal karöltve megtámadták és

a magyarságot minden oldalon önvédelmi háborúra kényszerítették.

A szocialista történelemírás hamisan állította be az egyes nemzetiségek törekvéseit, jelszavak és ürügyek mögé rejtve a valódi akaratokat.

Haza és haladás. Kettős jelszavunk másokat nem érdekelt. A horvátok a saját ország, a szerbek az önálló terület, a románok és szászok a területi autonómia érdekében ragadtak ellenünk fegyvert. A szlovákok és a németek

a haladás hívei voltak, önálló területet nem akartak, ezért velünk nem is keveredtek fegyveres konfliktusba [22].

A „szlovák légiónak” becézett és felvidéki betörése után csúfos vereséget szenvedett szabadcsapatot nem a szlovákok, hanem a csehek toborozták osztrák támogatással.

Ürüggy és ok. A szocialista szakírók tagadni próbálták a dezintegrációs törekvéseket. Ezért kellett mindenáron a nyelvkérdést előtérbe tolniuk. Arról pedig láttuk, hogy még ürüggynek is gyengécske volt. Az ellentét valódi oka azt volt, hogy miközben mi helyre akartuk állítani hazánk integritását, ellenfeleink pont azt akarták megakadályozni, sőt, további területi igényeket támasztottak velünk szemben (Fiume, Muraköz, illetve Bácska és Bánát).

A **szerbek** június 12-én indultak meg ellenünk és fegyverrel támadtak a bácskai civil magyarokra. Ilyen etnikai tisztogatás egy nemes szándékú forradalomban nem szokott megtörténni, csak egy kegyetlen területszerző háborúban eshetik meg.

Idézet Zenta történelméből: „Leírhatatlan öldöklés folyt. A szerb vezérek 48 órai szabad gyilkolást ... engedélyeztek. Eddig tartott a szűzek megbecstelenítése, az öregek kínzása ... Az elfogottakat fejjel lefelé a templom előtti haranglábakra aggatták, s alájuk tüzet gyújtottak. Másokat nyakig földbe ástak, s úgy vágták le a fejüket, ... óriási piramist raktak a Szentháromság szobra elé és a szobrot is körülrakták emberfejekkel. Mire a 48 órai szabad öldöklési idő lejárt, nem volt élő magyar Zenta városában.”

Mivel idevág, az időrendet felrúgva cáfolnom kell saját magamat. A fentihez hasonló rémtettek a **románok** is képesek voltak:

Idézet Nagyenyed történelméből: A város 1848. nov. 1-től szüntelen aggodalomban volt, de az oláh guerillavezérek miután a várost egyszer kirabolták s az annak következtében megrémült enyediak a császár iránti hűségüket letették, kegyelmet és kíméletet ígértek a városnak. De Jánk és Axentie rablói 1849. jan. 8. a teljesen védtelenül maradt várost, adott ígéretük ellenére, éjjel orozva megtámadták, teljesen kirabolták s felégették, lakói közül 6-700-at a legkegyetlenebb módon legyilkoltak s az életben maradtak kénytelenek voltak a leghidegebb éjben ruházatlanul menekülni.

A többiekre csak röviden térek ki. A **horvátok** szeptember 11-én indultak meg ellenünk Jellasić vezetésével, aki osztrák megbízásból, de eleinte a saját népe érdekében is attól fogva állandó harcban állt velünk. Viszont legalább a horvátok részéről nem történtek kirívó kegyetlenségek.

Erdélyben Puchner **osztrák** főparancsnok október 18-án hadiállapotot hirdetett. A magyar nemzetörököt lefegyvereztette, a románokat fegyverrel

látta el. A románok egy része osztrák segéderőként harcolt, de a zavaros helyzetet kihasználva sokan gerillaháborút folytattak ellenünk.

Végül **Windischgrätz** december 13-án lépte át a magyar határt.

Leveszem a kalapomat a magyar nép előtt, amely hősieen ellenállt a négyoldali (osztrák, horvát, szerb, erdélyi osztrák és román) nyomásnak, sőt az ötödik legnagyobb, az oroszokkal is ideig-óráig sikeresen küzdött. Egyet kell, hogy értek az osztrák vezetéssel: a nagy medve támogatása nélkül az önvédelmi háborúnk akár sikerrel is végződhetett volna.

És most el kell árulnom, hogy a pontnak miért ez a címe.

Az ízléstelenül jópofáskodók azzal a szellemesnek vélt fordulattal éltek a szabadságharc után, hogy a nemzetiségek **„ugyanazt kapták jutalmul, mint a magyarok büntetésül”**. Ez szemenszedett hazugság.

Magyarország feldarabolása 1849 (saját vázlat)

A **horvátok** megkapták Szlavóniát, a Muraközt és Fiumét, bár az utóbbi nálunk maradt volna. Az osztrákok megtartották Dalmáciát, újra katonailag igazgatták a Határőrvidéket, Horvátországot pedig olyan korona-birtokként kezelték, aminek ügyeibe nem szólhattunk bele.

A **szerbek** részére új tartományt kreáltak „Szerb Vajdaság és Temesi Bánság” néven Bács, Torontál, Temes, Krassó megyékből és a Szerémség két járásából. A császár felvette a szerbek nagyvajdája címet, ámbár a szerbek bánatára a régió központja nem Karlóca lett, hanem a német Temesvár.

A **románok** és az **erdélyi szászok** ugyan nem kaptak saját területet, de azzal felérő módon az Uniót semmissé tették és a Partiumot visszacsatolták. A szászok lettek a hangadók, mert a tartományt Szebenből vezették. Viszont 1852-re felszámolták a szász autonómiát, amivel az ellentétek fenntartása volt a cél. Ugyanis így arra kényszerültek, hogy gátolják az Uniót, mert már csak egy osztrák Erdélyben volt lehetőségük az érdekeik érvényesítésére.

Az osztrák intézkedések utáni helyzet megérdemli az Előtrianon nevet, mert igen nagy területeket juttatott/hagyott idegen birtokban.

Egyes naiv honfitársaim abban a tévhitben élnek, hogy Trianon előtt a nyugatiak csak a nemzetiségi vezetők áskálódásai révén tájékozódtak a felsorolt területek számunkra kedvezőtlen nemzetiségi viszonyairól. Ez tévedés, ami legfeljebb az amerikaiakra és angolokra illik. Az olaszok és a franciák igen tájékozottak voltak a balkáni/erdélyi viszonyokban.

Óriási tévedés azt hinni, hogy a valódi Trianon csak egy ad-hoc háborús döntéssorozat eredménye volt.

5.5 BÁBELI TÓTÁGAS

Kicsit gondolkoztam azon, hogy nem szlovákágast kellett-e volna írni, de úgy döntöttem, hogy egyesek talán így is megértik. Mint tudjuk az emberek Babelben egy égiszű tornyot akartak építeni, amiben szépen meg egyeztek, mert még egy nyelven beszéltek, de gőgjük miatt Isten összezavarta a nyelvüket és így nem tudván egymással kommunikálni, a projekt leállt.

A jelképes történetnek a Kárpát-medencére nézve is van tanulsága, ahol a 19. század elején találkozott egymással a nyelv és a gőg. Ha belelapozunk a Magyarország Történetébe [23], akkor fel fog tűnni, hogy a lapok csakúgy fröcsögnek az „**erőszakos magyarosítás**” kifejezéstől. Mintha a kiadvány nem is magyar szerzők műve lenne, mindenáron belénk akarja sulykolni ezt a dolog-izé-valamit, mint népünk szégyenét....

Ne fogadjuk el az alaptalan vádat, a mögöttes trükk ugyanis jól ismert! A szerzők összekeverték egymással az okot és az okozatot, amelyek tótágast állva próbálják megteveszteni az elménket. A gyűlöletre higgadtsággal felelve vizsgáljuk meg a valós tényeket.

Mint minden tudatos emberi cselekvésnél esetünkben is a cél, lehetőség, eszköz hármast kell megvizsgálni, mielőtt az eredményre térnénk rá.

Célok. Vannak valódi törekvések, amiket sokszor ürügyek takarnak el. Mivel az utóbbiak a lármásabbak, kevésbé figyelünk az előbbiekre. Ezért foglaljuk össze röviden, hogy mi volt az itt élt népek valódi célja.

A magyarok szerették volna visszanyerni a Kárpát-medence fölötti egykori teljes uralmukat, amihez az szükségeltetett, hogy a századokkal korábban elszakított részei (Erdély, Határőrvidék, Horvátország) újra integrálódjanak. Ez természetesen homlokegyenest ellentétben állt az adott területeken élő nem-magyarok érdekeivel.

A horvátok a már meglévő területi autonómiájukat akarták kiterjeszteni valamennyi horvátlakta térségre (vö. Hárommegy Királyság), köztük azokra is, amelyek nem tartoztak abba a mondvacsinált képződménybe (vö. Muraköz).

A szerbek önálló Vajdaságot akartak olyan autonóm jogokkal, amiket mint határőrök már régóta élveztek. Korunkban már nem volt titok, hogy egy Nagyszerbia megteremtése járt a fejükben.

A románok saját közigazgatást kívántak az általuk többségben lakott megyékben, bár erre a kor meggyerendszere a kevert lakosság miatt nem volt alkalmas és így a dolog teljes közigazgatási átrendezést igényelt volna. Ezért a románok céljai nem voltak egységesek. Az erdélyiek az Unió tagadásában, a bánátiak az elszakadásban, a partiumiak a megegyezésben látták a kiutat.

A szlovákoknak és a ruténeknek nem voltak területi vágyaik, amint a különböző régiókban élő németeknek sem. Egyedül az autonóm jogaiktól az osztrákok által (!) megfosztott szászok akarták volna megőrizni a látszat-önállóságukat, amiért minden eszközzel gátolták Erdély unióját.

A fentiekből világosan kiderül, hogy nemzetiségeink elsődleges céljai

Magyarország integritása ellen irányuló szándékok voltak

és akként szükségszerűen élesen szemben álltak a magyar törekvésekkel. Az is kiderül, hogy ezeknek a hatalmi természetű céloknak kevés köze volt az amúgy is csak itt-ott eszközként szolgáló nyelvhez.

A szlovákoknak, ruszinoknak és a németek többségének – egy-két vezető értelmiségit kivéve – meg sem fordult a fejében, hogy a magyar nyelv a számukra valamilyen problémát jelenthet. A szerbeket a nyelvügy teljesen hidegen hagyta, elvégre a kvázi szerb autonóm térségekben úgyis szerbül beszéltek. A románok egy részének az elképzelt autonóm megyék miatt okozott fejtörést, bár erről nem sok szó esett a magyar hivatalos nyelvnek a késői bevezetéseig.

Egyedül a horvátok fűjték fel a nyelvkérdést. Világos, hogy miért. Csak ők rendelkeztek a magyar országgyűlés alá rendelt, mégis nagyfokúan önálló tartományi gyűléssel. Ez jelenthette volna számukra a saját államiságot, hatáskörének a kiterjesztésével pedig a valódi perszónáluniót. Ahogyan mi magyarul akartunk kommunikálni az osztrákokkal, ugyanúgy a horvátok a maguk nyelvén akarták volna intézni közös ügyeinket. Az már részletkérdés, hogy akkoriban az ***nem a horvát, hanem a latin volt***. Annak az avított világ-nak a fenntartását akarták volna ránk kényszeríteni, de végül mégsem a farok csóválta a kutyát.

Lehetőségek és eszközök. A Kárpát-medencében viszonylag kevés volt az olyan térség, ahol a lakosság etnikailag nagyon kevert volt. (A városokról ne beszéljünk, mert azok mindig az amalgamáció fészkei voltak.) Az ilyen

vegyesajkú tájakon a köznép jól értette egymás nyelvét, mi több, az urak a nemzetiségekkel is azok nyelvén beszéltek. Viszont a megyei közigazgatás felső vezetőit (ispán, jegyző) kivéve sehol sem voltak tisztviselők, tanítók és más értelmiségiek, akik a magyar nyelvet terjeszthették volna. Még a magyar nyelv oktatása sem volt kötelező az iskolákban.

Amint ma az internet hat (sajnos) a nyelvünkre, ugyanazt a szerepet tölthették volna be egykor az újságok. De csak volna. Mert magyar újságok nem voltak a nemzetiségi térségekben, továbbá a nép nem is tudott olvasni. Márpedig betű nélkül magyarosodni igencsak nagy csoda...

Mindez azonban fölösleges fecsegés. Azért az, mert reformátoraink csak a **hivatalos magyar nyelvhasználatot** akarták terjeszteni, a magánéletibe nem avatkoztak. Csak 1843-44-ben született meg az a nyelvtörvény, ami ezt a jogos magyar követelést úgy, ahogy kielégítette. Mégis egyes publicisták már a 19. század eleji erőszakos magyarosításról fecserésznek. Szerintem ez is a hazaárulás egyik válfaja, de hagyjuk...

Eredmények. Indításként álljon itt Jászi [21] megjegyzése:

„Egyáltalán a történelem nem ismer egyetlen esetet sem, ahol valamely népet erőszakosan beolvasztottak volna.”

Ennek oka megint csak a matematika. Ahol egy nép nagy többségben volt, ott nem volt szüksége mások beolvasztására. Ahol pedig csak kisebbségben, ott nem volt eszköze rá a modern kommunikációs eszközök megjelenéséig.

Három ténnyt ajánlok az Olvasó figyelmébe.

A 19. század első felében még nem voltak **erőszakos** magyarosítási törekvések. 1890 után már voltak, de az nem erre a korra tartozik.

Volt viszont némi, nem túl jelentős **önkéntes** magyarosodás. Talán nem érdektelen megjegyezni, hogy főleg azok körében – szlovákok, németek – akik nem tiltakoztak a magyar nyelv ellen. Ezzel szemben se a románok, se a szerbek, se a hivatalos magyar nyelv ellen leginkább tiltakozó horvátok nem magyarosodtak. Már pedig ez mindennél jobban cáfolja a „magyarosítás a nyelv által” erőszakolt, a valós célok leplezésére szolgáló nézetét.

Végül vessünk egy pillantást a 4.8 pont táblázatára. 1785-1881 között a magyarság aránya nemhogy gyarapodott, hanem 1,7 százalékpont **csökkent**. Mivel jelentős bevándorlásról nem beszélhetünk ez nyilván a szabadságharc veszteségeként (hősi halál, elbujdosás) könyvelhető el. Az viszont bizonyos, hogy az adatok mindenféle magyarosítási rögeszmét kizárnak.

Kivéve persze a vágyakét. Az emberek szeretnék, ha mások ugyanolyanok lennének, mint ők. Ha átvennék a vallásukat, az ízlésüket, a szokásaikat stb. Ha ráadásul még „pozícióban” is vannak, akkor természetes, hogy véle-

ményüket másokkal szemben ilyen-olyan módon nyomatékosítják. Elég itt csak egyes apáknak a rossz nevelési módszereire gondolni.

Nem állítom, hogy a magyarok nem kívántak magyarosítani. Viszont azt is tudom, hogy a szerb szerbesíteni, a horvát horvátosítani törekedett, nem egyszer a nyelvkérdést messze meghaladó tiltásokkal, büntetésekkel. Az ellenünk leginkább prűszkölő horvátok például betiltották a magyar nyelvű iskolákat, a (protestáns) magyarok Horvátországba költözését, a magyarón párt működését stb.

De most nem arról van szó, hogy Amerikában pedig verték a négereket: a mások bűne nem oldozhatna fel a sajátjaink alól, ha olyanok léteznének. De nem léteztek. És ne legyünk már olyan mamlaszok, mint a szocializmusban voltunk, hogy minden alaptalan vádat szó nélkül magunkra veszünk.

5.6 TENGERRÉ MAGYAR

Nem is volt igazán rajongó kisfiú az, aki ne akart volna Mokkó mintájára maga is hajósinas lenni és vitorlással szeleket szelídíteni az Adria fodrain, amint Dékány A. „Matrózok, hajók, kapitányok” című regényéből nemcsak olvasta, hanem közben lelkileg át is élte.

Trianon ilyen és hasonló tekintetben fáj nekem a leginkább, noha el kell fogadnom, hogy tengernyi horvát választott el minket a tengertől és nem hagyhatom figyelmen kívül a következőket sem.

Hazánkfiái nagyon későn ébredtek rá, hogy mennyi természeti szépséget és anyagi gazdagságot rejt a minket körülvevő gyönyörű Kárpát-medence. A kereskedelem gyengécske lábakon állt, a közlekedés elmaradott volt és olyan fejlett gazdasági ágazatok, mint a turizmus, még egyáltalán nem léteztek. Sokáig Fiumét sem fedeztük fel, bár ennek történelmi okai is voltak:

A városka csak 1776-ban lett a Szentkorona része, bár akkor a horvátoknak jutott. 1779-ben szabad királyi város. 1807-ben adták át nekünk. Nem sokáig örülhettünk neki, mert 1809-ben a schönbrunni békével a franciagyarmat Illír Köztársaság része lett. 1813-ban angol felügyelet, 1814-től osztrák igazgatás alatt állt. 1822-ben lett ismét a miénk.

1848-ban a horvátok erőszakkal elfoglalták. 1867-ben magyar kormánybiztos került az élére, majd 1868-ban a magyar-horvát kiegyezés végleg visszaadta nekünk, ami ellen a horvátok nem szüntek meg tiltakozni.

Akkor kapta a „SEPARATUM SACRE REGNI CORONAE ADNEXUM CORPUS” – a Szentkoronához tartozó különálló test megjelölést.

Azért valljuk csak be bátran, hogy Fiume ízig-végig olasz városka volt, bár hűségese a magyar hazához. A következő versikékhez nem kell kommentár:

Dal' albero piangente
Le foje casca giù;
Abasso i Croati,
Che no i comanda più!

Le discordie e i giorni amari
Alontan' Iddio da noi,
E ritorna coi Magyari
La primiera libertà.

Ma cossa fosse de sta Fiume,
Se nol fossero i Magyari?
Se podría su quatro carri
Trasportare la zittà!

Hullik a levele
Szomoru fűzfának;
Le a horvátokkal,
Már nem parancsolnak!

Visszavonással, zord napokkal,
Nem sujt többé Isten nálunk
S visszatér a magyarokkal
Előbbi szép szabadságunk.

Mi is lenne Fiumébul
A magyarok nélkül?
Négy szekéren Ipricsomba
Elmehetnénk mindenestül.

„A fiumeinek hazája és nemzetisége még ma is: Fiuman de Fiume. A jó nép az erőszaknak kénytelen volt engedni, de, hogy ne kelljen horvátnak lennie, fiumeinek vallá magát s ez annyira átment a vérébe, hogy még ma is ez a politikai hitvallása.” – [16]

Fiume látképe a „Magyar városok ...” sorozatból [16]

Fiume volt a leggyorsabban fejlődő városunk: 1790-ben 6.720, 1910-ben 49.806 lakosa volt, ami döbbenetes 741 %-os növekedés! Sajnos mi csak 1881 után kezdtük felfedezni. Akkor még 367 magyar lakosa volt (1,75 %), ami 1910-re 6.493 főre növekedett (13,01 %).

A Szentkoronának ez a kis ékszere nem a népe, hanem a szelleme által tekinthető magyarnak. Fővárosunkat kivéve egyetlen városra se fordítottunk annyi anyagi és szellemi erőforrást, mint éppen Fiumére. Se szeri, se száma az ottani újításoknak. Ismeri az Olvasó Luppus J.-t, a torpedó felfedezőjét? Tudta-e, hogy Fiumében volt az első magyar olajfinomító?

Dékány Adriáról szóló műveiben egy hajón szolgált a magyar kapitány, az olasz kormányos és a horvát-uszkok matróz. Bár a szerepek felcserélődtek, reméljük, hogy a közös hajó békésen szolgálja tovább népeinket.

6. TRIANONRÓL - MÁSKÉNT

6.1 PUCC(S)PARÁDÉ

Az 1918 október végén történeteket közbenső kommentár nélkül fogom közreadni naponként. Minden kitétele a kommunista érából kommunista forrásból [24] származó idézet, ezért senki sem vádolhat elfogultsággal.

25. Megalakul a magyar Nemzeti Tanács. Fedőszervül szolgált forradalmi csoportok számára. Nem volt legális alapja és mindazok gyülekező helyévé vált, akik a fennálló rendszerrel való szakításra törekedtek. Este megalakult a Katonatanács. Tartalékos tisztek hozták létre, akik közül sokan nemrég tértek vissza az orosz hadifogságból. Befolyása alá vonta a budapesti katonai alakulatok jelentős részét. ***Tervet dolgozott ki a fegyveres felkelésre.***

28. A munkások a sztrájk ideje alatt a fegyvergyárban az ott talált puskákat, pisztolyokat, löszert birtokba vették. ... A rendőrök megtagadták a további parancsok teljesítését.

30. A Katonatanács megváltoztatta döntését, amely november 4-re ***tűzte ki a felkelés időpontját.*** Az új döntés úgy szólt, hogy a felkelést azonnal meg kell kezdeni. A munkásság egy része fegyveresen várt a jeladásra.

Itt tömörültek ***a szökött katonák***, akik száma 40-50 ezer körül mozgott. Nemcsak szervezetlenül avatkoztak be az eseményekbe, hanem a Katonatanács irányításával szervezetteren is.

A telefonkezelők is bejelentették csatlakozásukat. ***A t.központokban már két éve folyt a szervezkedés.***

Az Astoria a forradalom központja. Ide teszik át ***főhadiszállásukat*** a Katonatanács képviselői. ***Szántó Béla a forradalom vezérkari főnöke.*** Felhívja a tüntetőket, hogy akadályozzák meg a menetszázadok elszállítását. A tömeg feltöri a fegyvert és muníciókat szállító vagonokat. A Budapest felé haladó vonatok Landler utasítására leállnak.

31. József főherceg közli, hogy ... Károlyit miniszterelnökké nevezi ki. Fegyveres katonák a Nemzeti Tanács utasítására kiszabadítják a politikai foglyokat. Katonák és civilek széthordják a katonai raktárak készleteit, megtámadják a pályaudvarokat, feltörik az áruval teli vagonokat.

A délutáni órákban fegyveres katonák Tiszát agyonlövik.

Az 1848-as és 1956-os eseményekkel összevetve én ezen akciókat nem spontán népi forradalomnak, hanem tudatosan eltervezett katonai ***hatalom-átvételi puccsnak*** tartom. Még hogy forradalom és vezérkari főnök!

6.2 AZ ORSZÁGVESZTÉS ÁBC-JE

Árulás. Az árulásnak több módja van, mintsem bölcselmetek álmodni képes, oh, Horátio! A legfájóbbat csók kísérte egykor, de Júdasok akadtak később is. Olyanok, akik szóban szerettek valakit vagy valamit, de tetteben ellene fordultak. Ilyen volt Károlyi 1918-ban, de mivel vele másutt eleget foglalkoztam [11], nem pazarlom rá itt az időt és a papírt.

A frankomán Károlyi köre **Antant-barát** volt már jóval a háború vége előtt. Mármost a „szeresd az ellenségedet” magatartás személyes szinten lehet követendő, politikai szinten viszont egyenlő az árulással. Ismeretes, hogy a páduai egyezmény után, amikor hazánkat még semmi se kötelezte, Károlyi, kormányának tagjai, de mindenek előtt szélsőbalkeze, Linder Béla nemhogy követték az Antant utasításait, hanem megelőzve a feltételezett kívánságokat, francia-stréberként elébe mentek azoknak.

A sok lehetséges példa közül csak azt említem, hogy Linder még a francia óhaj előtt **leszereltette a még ép és jó morálú magyar egységeket**, ezáltal megfosztva hazánkat az önvédelem lehetőségétől. Lett volna még mód az ellenállásra, mint alább kifejtem.

Károlyi, Linder és hasonszórú, leginkább kommunista társaik első fokon vádolhatók a hazaárulás bűnével. Azonban mellettük szólni kell a **baloldal** másodfokú és a **jobboldal** harmadfokú vétkéiről is.

Mindaz, aki egy büntetttben aktívan segédkezik, bűnösnek tekinthető másodfokon. Az októberi puccs szervezői pontosan tudták, hogy háborúban álló hazájuk ellenállási képességeit csökkentik, hisz az is volt a céljuk. Ezért nem menthetők fel a hazaárulás vádjá alól.

A jobboldali pontentátok bűne két kategóriába esik. Ha nem tudtak az idegen Nemzeti Tanácsok országrontó törekvéseiről, akkor **felelőtlenek**. Ha viszont tudtak, akkor **cserbenhagyásos** árulás a vétkük. Hagyták, hogy az aktív árulók érvényesüljenek, ami által maguk is bűnösökké váltak.

Nincs apelláta! Egyszer már végre szembe kell nézni azzal, hogy ki és mit tett gyönyörű hazánkkal és nem bújhatunk mindig a franciák mögé!

Bornírtság. Magyarország összeomlás előtti **jobboldali** politikusai mind abban a teljesen hamis ideában ringatták magukat, hogy nemzetiségeinknek nem áll szándékában az elszakadás. „A nemzeti állam alapgondolatával csak egy törpe kisebbség áll szemben” (így Tisza István). Ez azon az október 16-i országgyűlésen hangzott el, amelyen az addigra már elszakadt horvátok meg se jelentek és amely a románok elszakadásának az október 12-i bejelentését követte. Hogyan lehettek képviselőink ennyire botoran bornírtak?

A **baloldali** politikusok többsége a dualizmus vesztét akarta, ami persze még nem árulás, csak balgaság.

Milyen érdekes: a régi nyelvhasználatban a balga és a baloldali egyet jelentett. Ezt nem azért mondom, mert jobboldali vagyok. Én ezt az egész „oldaladit” sületlenségnek tartom és csak a sültoldalast szeretem.

Bár nem túl sokan, akadtak közöttük, akik fenn akarták tartani hazánk integritását. A nemzetiségek elszakadását társadalmi reformokkal akarták elhárítani. Azonban az ilyen próbálkozás már 1848-49-ben is látványosan megbukott. Nemzetiségeink lenézően megmosolyogták a reformpártiak balga törekvéseit és a rossz alapról indult békítő szándékú próbálkozásaink rendre kudarcba fulladtak (lásd Jászi Oszkár románokkal folytatott tárgyalásait).

Cinizmus. Az összeomlás már biztos volt, amikor 1918. október 16-án a császár kiadta a Monarchiának szövetséges állammá alakulásáról szóló manifesztumát. Ennek négy elmismásolt vonzatáról alig esik szó.

Először. Miután a Monarchia dualista államegyüttes volt, kérdés, hogy a másik oldal beavatása nélkül miként nyilatkozhattak a sorsáról. A kiáltvány megfogalmazása előtt nem hallgattatott meg a magyar fél.

Másodszor. A konföderáció létrehozásában a népek nemzeti tanácsainak jutott volna vezető szerep. Elvileg ezek a Reichsrat tagjaiból alakultak volna, a gyakorlatban viszont szélsőségesen sovíniszta elemekből álltak össze.

Harmadszor. A kiáltvány Magyarországra formálisan érvénytelen volt. De mint 1848-49-ben is, nemzetiségeink a nem nekik szánt, de nagyon is rájuk szabott ümögöket bizony rendre magukra vették. (Az is volt a cél.)

Negyedszer. A császár most is képtelen volt összhangba hozni a magyar és a horvát királyi voltát, és az utóbbira hallgatva a délszlávokat pártolta ellenünkben, amivel ellentmondott az előbbi pontnak.

Ennek az egész szomorú történetnek voltak más csaló résztvevői is.

„Csalfaság, Wilson a neved” – ezzel a fordulattal jellemezhető az amerikai elnök és politikája. A Wilson-i 14 pont már eredeti formájában is féloldalas volt, hiszen az egyenlőnek mondott nemzetek között egyenlőbbeket preferált. (Megszületésekor az osztrákra és a magyarra nem is gondoltak nemzetként.) Októberre pedig az egészet átfőstötték: „óh, bocsika, nem is úgy gondoltuk” módon. Igen-igen, a Monarchia integritását meg kell tartani, de a szlávok gondjai már nem oldhatók meg a pusztá autonómia keretei között. Ez fából vaskarika, de a lényegen már amúgy sem változtatott: az Antant már régóta a Monarchia teljes szétverésére törekedett.

A sosemvolt Csehszlovákiát „hadviselő” félként kezelték, Jugoszláviával pedig majdnem odáig jutottak. Mondjuk csak ki bátran: a franciák vezette Antant politikája volt a becstelenség Csimborasszója. Az ÁBC(s) vége.

6.3 A SZÁMOK NEM HAZUDNAK

A szocialista történelemírás gyalázata nem ért véget ott, hogy menteni próbálta az árulókat, akiknek **ezt a Trianont** köszönhetjük. Azt is a fejekbe akarta sulykolni, hogy nem védhettük meg hazánkat, nem létezett kiút. Ezt a szemérmetlen történelemhamisítást fogom leleplezni az alábbi elemzéssel. Az első világháború szakértő krónikása, Julier Ferenc ugyanis pontosan beszámolt [25] a háború végi katonai helyzetről. Körkép:

Románia csak néhány hadosztályt küldhetett Erdély ellen... Csak akkor kapott vérszemet, amikor látta, hogy nem talál ellenállásra. Szerbia csak 8 gyenge hadosztállyal rendelkezett hazájuk határain kívül (azaz tőlünk távol). A cseh légiók értéktelenségéről kár szót vesztegetni. Az olasz front összeomlása után a magyar hadosztályok mintegy harmadrésze (azaz **18 hadosztály**, a szerző) teljes rendben érkezett a magyar határra.

És: A balkáni arcvonalon már a magyar forradalmi kormány kötött fegyverszünetet ... egész feleslegesen, minthogy az olaszokkal kötött megállapodás (vö. Pádua, a szerző) minden arcvonalra kiterjedt.

Más forrásból [24] tudjuk a következőket:

A Száva-Duna vonalát **2.5 magyar hadosztály** védte. Az átkeléshez négyszer több erős hadosztályra lett volna szükség. Az Antant egységei november 4-ére foglalták el Belgrádot. A csak részben feltöltött **9 Antant-hadosztály** francia-afrikai, szerb és görög katonákból állt. A hadsereg Szalonikiből való hadtápellátása nehézségeket okozott.

Az országban **20 hadosztályunk** állt bevetésre készen.

Az Antant nem váratlanul jelent meg a határunkon: lett volna még elegendő idő felkészülni a védekezésre az igen erős tartalékainkkal. (Pár korosztályt még be sem hívtak és 106 felkelő- és hadtáphadosztály sem került még bevetésre.) Julier – Stromfeld vezérkari főnöke – világosan feltárta az ellenállásunk hiányának az okát és levonta a végkövetkeztetést.

Ha a forradalmi kormány ezeket szét nem kergeti és ... a határra küldi, azon az ellenség sehol sem jön át. Majd:

A világháború után az ország elegendő nyersanyaggal rendelkezett ahhoz, hogy tekintélyes védősereget tarthasson. A Károlyi-kormány többhavi rombolása után is még 110.000 főnyi haderőt tudott összeállítani, felszerelni, új ruhába öltöztetni és tüzéséggel felfegyverezni. Voltak repülőalakulásai és mozsarai. Ha ezt megteszi,

hazánk semmi esetre sem szorul a mai szűk határok közé.

Ezek után a címet kicsit át kell rendeznünk: *nem a számok hazudnak.*

6.4 NEMZETGYALÁZÁS

Sokak szerint a népeknek nincsenek jellemző jegyei. Én másként látom: a magyarság egyik visszatetsző vonása – a sok kedves mellett – a **széthúzás**.

A „nyugat kelet ellen” mutogatásban az itteniek lenézték az erdélyieket, azok pedig pökhendieknek tartották az anyaországiakat. Erdély krónikása óva intette az ottaniakat a velünk való érintkezéstől, mert Magyarországról Erdélyre nézve semmi jó nem származik.

A 20. század elejére jórészt baloldalivá vörösölt fővárosiak a vidékieket lenézték, a távolabbi peremek magyarjaival pedig nem törődtek (mint 1995-ben sem). Például Erdély visszatérésekor az arrogáns budapesti katonatisztek rendre megsértették a székelyeket.

A széthúzás nálunk olyan mesteri fokra fejlődött, hogy a Trianon utáni halálra sebzett magyar nép sebeibe hazai közírók szórták a mérget hamis szólamokkal és képtelen vádakkal. Követőik ma is akadnak, mert nálunk a nemzetgyalázás nem büntetendő.

A holland népet senki se pocskondiázza azért, ahogy náluk a zsidókkal bántak. Mindenki elfelejti a szlávok által állított lágereket, mert hiszen ők partizánok voltak. A franciák esetében elfelejtik a németek kiszolgáltatását, mert minden francia ellenálló, viszont a németektől szenvedő magyarokra a „utolsó csatlós” becsmérő bélyeget sütik. Végül a csehszlovákokat senki se ítéli el a Benes-dekrétumokért, amelyek az utófasizmus mintapéldái.

Úgy tűnik, hogy mi vagyunk az egyetlen nép, amelyen mindenki üthet egyet, már csak azért is, mert itthon is sokan azt teszik, még hozzá egyetemi szinten. Ezért szögezzük le egyszer s mindenkorra, hogy a minket érő vádak hamisak.

Hazánk volt a **legutolsó ország**, ahol fasiszta rendszer jutott hatalomra. A minket körülvevő államok mindegyike nálunk jóval korábban fasizálódott és nem német nyomásra, hanem magától oldotta meg a „zsidó kérdést”. Akkor hát miért kell bántani a mi kormányzónkat, aki az államfők közül egyedül akarta menteni azt a sokat szenvedett népet – nem is sikertelenül?

Hazánk átlagos **demokratikus ország** volt. A demokrácia szintjét sokan a választójog korlátaival mérik, ami badarság. Egyrészt ezek nálunk nem is voltak szigorúak, hiszen rózsaszínű fővárosunk vezetése olykor baloldali volt. Viszont mikor kaptak választójogot, mondjuk, a svájci nők?

Másrészt a demokráciának vannak más ismérvei is. A demokratikusnak mondott csehszlovák politika részéről számos sérelem érte a két háború közötti szlovákiai magyarságot: magyarok tízezreit utasították ki az országból, emlékműveiket lerombolták, nyelvüket másodrangú nyelvvé silányították, iskolái egy részét bezárták. Különösen sérelmes volt a csehszlovák föld-reform, amely során a magyar vidéken felparcellázott nagybirtokokat nem a

helyi szegényparasztság, hanem az odatelepített szlovák és cseh telepesek kapták meg. Ez a gazdasági veszteség kihatott a magyarság politikai érdek-értvényesítő szerepére és kulturális lehetőségeire is.

Az otthont és a földet a magyaroktól megtagadó, vagonokban kitoloncoló Csehszlovákia volt a kommunista történetírás számára a demokrácia etalonja [26]. Mi pedig elfogadjuk ezt a hamis képet, miközben magunkra vesszük a meg nem érdemelt gyalázkodásokat.

Aki magát nem becsüli, az mástól se várhatja el azt. Hazánkban egyesek ma is mindent megtesznek a maradék önbecsülésünk letöréséért.

UTÓSZÓ

Tartozom egy vallomással: soha az életemben nem írtam utószót, noha az írógépet és a számítógéppultot épp eleget koptattam. Szóval picit izgulok...

Három téma foglalkoztatott az életemben: az adatbázisok, a történelem és a teológia. Az utóbbival kapcsolatos írásaimtól egyelőre megmenekültek. Az elsővel remélem, hogy nem sok diáknak okoztam fejtörést, bár a téma igen sok helyen vizsgatárgy. Viszont meglehetősen **objektív** témakör.

A középső a rázós ügy. Barátom meg is jegyezte, hogy a történelem **szubjektív** dolog, egyéni felfogás tárgya. Észre kellettennem, hogy egyesek úgy ragaszkodnak a múltra vonatkozó nézeteikhez, mint ahogyan még a vallásukhoz sem. Az övéktől eltérő szemléletet gyakran személyes sértésnek veszik. (Örömmel tudatom, hogy a testi sértéseket egyelőre elkerültem.)

Vajon mi ennek az oka az emberi gyarlóságon túl?

Történelemírásunknak nem mindig kényere a tömör, egyenes beszéd. „A lehet, hogy így, de ha jobban meggondoljuk mégis inkább úgy...” és hasonló jellegű langy szövegek az olvasókat a saját fantáziájuk birodalmába kergetik. Márpedig az egyéni képzeletre inkább hatnak a kereken egyenes **mesék**, mint az érthetlenségig köntörfalazó **tudományos** fejtegetések.

Ez a mű szándékosan készült ebben az egyesek szerint bizonyára nem túl akadémikus stílusban. Ámde legalább érthető – mondom én szerénytelenül. Szerencsémre a Facebook és én két világ vagyunk, ezért nincs itt a helye a „lájkolásnak”. Engem az is megnyugtat, ha valakinek csak úgy tetszett.

FORRÁSOK

- [1] Hóman Bálint-Szekfű Gyula: Magyar történet. Királyi M. Egyetemi Nyomda. Bp. ?.
- [2] Anonymus: Gesta Hungarorum. Ford. Pais Dezső. Magyar Helikon, Bp. 1975.
- [3] Katona Tamás szerk.: Thuróczy János: A magyarok krónikája. Európa, 1980.
- [4] Tóth Béla: A magyar anekdotakincs. Gondolat Kiadó, 1957. (1935-ös alapon).
- [5] Györffy György: A magyarság keleti elemei. Gondolat, Bp. 1990.
- [6] Kristó Gyula: Levedi törzsszövetségtől Szent István államáig. Magvető, Bp. 1980.
- [7] Németh Gyula szerk.: Attila és hunjai. Magyar Szemle Társaság, 1940.]
A mű a 265. oldaltól reális, visszafogott képet ad a hun-magyar viszonyról.
Lényegében cáfolja, hogy rokonságról lenne szó.
- [8] Györffy György: István király és műve. Gondolat kiadó, Bp. 1977.
- [9] Dzsaháni arab szövegét gr. Kuun Géza állította össze a Magyar honfoglalás kútfői c. műben. Szerk. Pauler Gy. – Szilágyi S., Bp. 1900.
- [10] Bíborbanszületett Konstantin: A birodalom kormányzása. A görög szöveget közreadta és magyarra fordította Moravcsik Gyula Bp., 1950.
- [11] Halassy Béla: Miért éppen ez a Trianon? MEK, 2020.
- [12] Regino: Krónika, Trier 908.
- [13] Für Lajos: Magyar sors a Kárpát-medencében. Kairosz, Bp. 2001.
- [14] Képes Krónika. Osiris Kiadó, Bp. 2004.
- [15] Erdély története I-III. Akadémiai Kiadó, Bp. 1987.
- [16] Borovszky S. szerk.: Magyarország vármegyéi és városai. Bp. 2002. Arcanum. DVD.
- [17] Kulcsár Péter: A Jagelló-kor. Magyar História, Gondolat kiadó, Bp. 1981.
- [18] Zay Ferenc: Az Lándorfejrvár elvesztésének oka e vót és így esött. Magyar Helikon, Bp., 1980.
- [19] Magyarország története. 3. kötet. Akadémiai Kiadó, Bp. 1985.
- [20] Rákóczi Ferenc: Emlékiratok, Szépirodalmi Kiadó, Bp. 1985.
- [21] Jászi Oszkár: A nemzeti államok kialakulása és a nemzetiségi kérdés. Gondolat, Bp. 1986.
- [22] Spira György: A nemzetiségi kérdés a negyvennyolcas forradalom Magyarországon. Kossuth Könyvkiadó, 1980.
- [23] Magyarország története. 5. kötet. Akadémiai Kiadó, Bp. 1980.
- [24] Magyarország története. 8. kötet. Akadémiai Kiadó, Bp. 1976.
- [25] Julier Ferenc: A világháború magyar szemmel. Magyar Szemle Társ. 1933.
- [26] Arató Endre: Tanulmányok a szlovákiai magyarok történetéből, 1918-1975.

- [30] Az ide csoportosított képeket a szabad Wikipedia közkeincseiből vettem.